

REFORMÁTUS

Gyülekezeti tájékoztató

Újság

2007. július - augusztus

XIV. évf. 7. - 8. szám

Isten ajándéka

(Apostolok Cselekedetei 27,24b)

Az „ajándék” szó hallatán általában meglódul az emberek képzelőereje, s megpróbáljuk elképzelni mi is lehet számunkra a legmegfelelőbb ajándék. Ilyenkor szárnyalni tud a képzeletünk, s általában hatványozódik képzeletünkben a remélt ajándék értéke, hisz egyre több jó tulajdonságot, érdemet, emberi értéket fedezünk fel magunkban, amelyeket figyelembe kell vennie az ajándékozónak. Aztán nemegyszer kényszeredett mosollyal vesszük át az ajándékot, hisz lélekben többet vártunk.

A császár ítélőszéke elé fogolyként utazó Pál számára is sokkal jobb ajándékokat tudnánk elképzelni, mint kétszázhetvenöt útitársát. Jól jönne egy csodálatos szabadulás, amikor lehullanak a bilincsek és mindenki számára egyértelmű lesz az apostol hitének és cselekedeteinek igaz volta! Esetleg egy biztonságot nyújtó tengeröböl is megtenné, vagy ha hirtelen elülne a vihar! Mennyire gyarló is a mi gondolkodásunk, s mennyire kegyelemteljes Isten mégis irántunk!?

Nézzük sorjában. Krétáról úgy hajóznak el, hogy nem veszik komolyan Pál figyelmeztetését: a további hajózás nem csak a rakományra és a hajóra, hanem életünkre nézve is veszélyessé válik. Hogyan is lenne egyenlő súlya egy megkötözött zsidó rab véleményének a bölcs hajósok, a kormányos és a hajótulajdonos véleményével. Ő csak egy fogoly, akiről nem lehet tudni mit követett el! – fogalmazódik meg általában az emberekben az előítélet. Elindul tehát egy rab és vele kétszázhetvenöt útitársa, akiket különféle indítékok vezetnek. S ezen az úton egyre nyilvánvalóbban felcserélődnek a szerepek. A fogoly, bár napokon keresztül osztozik útitársai sorsában, azaz ki van téve annak a veszélynek, amiről ő már idejekorán szólt, mégsem zúgolódik, és nem fecséri idejét szükségtelen szemrehányásokra. Akkor szólal meg, amikor Isten üzen általa,

s annyit mond, amennyi az üzenet. Szavainak immár olyan súlya van, hogy társai ellenvetés nélkül veszik tudomásul. Amit mond az az egyetlen reménysugár mindannyiuk számára! Akik vele vannak, azokat Isten neki ajándékozta! Az út folyamán kiderült, hogy ezen a hajón a fogoly Pál az igazán szabad ember, aki ugyan rabláncot hord a maga testi mivoltában, de ez nem tud határt szabni sem hitének, sem lelki éberségének, sem felelősségteljes szeretetének. S a körülötte levő szabad emberek valójában rabok. A kormányos az emberi tapasztalatainak és vakmerőségének a rabja. A hajótulajdonos saját

Bár röviden emlékezteti őket helytelen döntésükre, mégsem az ítéletetés, és végképp nem a bűnbak keresés, de még csak nem is a megszégyenítés szándéka vezérli. Ő a megmenekülés, a megtartatás bizonyágtevője. Számára az útitársak közössége nem egy kiszolgáltatott csoport, akiken megmutathatja, hogy ő milyen nagy ember, akiket kénye-kedve szerint büntethet, tizedelhet, ha nem engedelmessé válnak akarátának (mennyiszor láthatunk ilyen emberségükből kivetkezett mini-diktátorokat, akik kegyetlenül visszaélnék mások kiszolgáltatottságával). Isten újjáteremtő kegyelme itt válik egyértelművé az apostol életében, aki a rendkívüli kiszolgáltatottságban életükért remegő emberek felett sem változik vissza Saullá, akit valaha nem hatott meg az ártatlanok szenvedése, halála. Pál marad a hatalom valódi birtokosaként is. Számára már a bűnei rabságában és végveszélyben levő közösség is ajándék, akikért ő felelőséget hord az ajándékozó előtt. Már nem megvetésre méltó pogányokat lát maga körül, akiken megmutathatja hogyan is képzelet ő el a „jó rendet”, hanem az Úr megváltásra szoruló teremtményeit, akiken a Megváltó a maga rendje szerint beteljesíti kegyelmét. Pál nem sürget, nem méltatlankodik, nem esik a haszonlesés, ítélezés és előítéletek bűnébe, hanem türelmesen közvetíti Isten üzeneteit, amely egyedüli igaz menedék a hajóban levők számára. Isten ajándéka életünk, családjunk, gyülekezetünk és egyházunk hajója. Ő emlékeztet minket, hogy a kiszolgáltatottságban, de a hatalmi helyzetekben is csak úgy maradhatunk meg kegyelmében, ha nem saját vágyaink és indulataink vezérelnek minket, hanem az Ő naponként újjáteremtő kegyelme és szeretete. Csakis így leszünk mások – a velünk egy hajóban utazók – számára a megtartatás a szabadulás áldott eszköze.

haszonlesésének rabja, a százados előítéleteinek, s az utasok pedig „egy felgyorsult világ pörgő mindennapjainak” rabságában vallják: az idő pénz, aki lassú, lemarad, s a világ elrohan mellette! Isten leleplezi mindezt, s a vihar fogságában napokon át sodródó hajón csendes, de megváltoztathatatlan hely- és parancsnok csere valósul meg. Az útitársakat Isten Pálnak ajándékozta. Egy ilyen ajándékozás akár rabszolgaságot is jelenthetett. Az apostol azonban valódi ajándékként tekint a neki ajándékozottakra. Olyanokként, akiknek élete, megmaradása fontos az ő számára.

Csoma L.

Nemcsak kenyérrrel él az ember

Olvasandó: Jeremiás próféta könyve 8. része

A számozás új fejezetet jelez, de benne az előző fejezet üzenete folytatódik tovább. Itt azt olvassuk, milyen ítéletet szán Isten az égitestek imádóinak. Az égitestek pogány kultuszát Ákház és Manassé királyok idejében tették hivatalossá és a jeruzsálemi templomban is, de a háztetőkön, odahaza is gyakorolhatták az emberek. Jósias király megszüntette ugyan ezt is a többi pogány kultusszal együtt, de utána Jójákim uralkodása alatt újra éledt ez a balga és a Tízparancsolat első rendelkezését durván sértő kultusz. Tudjuk, hogy az égitestek mozgása időmérésre szolgált, többek között a vetés, az aratás kezdetének meghatározása kötődött hozzá. De imádásuk, istenítésük olyan gyermek cselekedet, mintha ma az órát magasztalnánk azért, mert tudja mérni az időt. Nem veszhet el az alkotó az általa alkotott dolog árnyékában, mert ezzel az alkotó érdeme csorbulna. Erre mi emberek is érzékenyek vagyunk, pedig alkotásainkról nem egyszer kiderül, hogy sok bennük a hiba, hogy tökéletlenek. Mennyivel inkább lehet erre érzékeny a mindenedet tökéletesre teremtő Isten, aki nem egy-két évnyi garanciával áll jól alkotásaiért, hanem örökkévaló gondoskodással felügyel mindenedre! E bűn nagyságát érzékelhetjük a várható büntetésből. Még a meghalt csontjai is szétszórattatnak. Ebből arra következtethetünk, hogy a felelősség a gazdag, vezető réteget terheli a bálványozásért. Ugyanis az ő sírjaikat fogják az ellenség katonái feldúlni, kirabolni, meggyalázni. A csontok ekkor kerülnek majd elő, és nem lesz, aki eltemesse azokat. Mert az élőkre még súlyosabb büntetés vár. Elgondolkodva a fentiekben, először talán arra utalok, hogy az Isten alkotta „égitestek órája” ma is hibátlanul működik, hirdelve a Teremtő dicsőségét. Bár imádatukról nem beszélhetünk, de egy, az égitestekkel kapcsolatos áltudomány máig fennmaradt és szinte világszerte divatos gyakorlat, hogy heti, havi vagy hosszabb távú horoszkópokat kínálnak a hiszékeny embereknek. Végső soron a cél, az emberrel elfeledtetni azt, hogy sorsát Isten irányítja. Ugyanakkor a horoszkóp írója szeretne Isten helyébe lépni, hiszen szövegében valamire bíztat, mást pedig tilt. Csak elrejtí magát a bolygók állása mögé. A keresztyén ember ne akarja kivenni a maga sorsát Isten kezéből egyetlen percre sem, hiszen nagy árat fizetett Krisztus azért, hogy oda visszakerülhessen! A következő szakasz (4.v.) Isten kérdésének feltevésére szólítja Jeremiást. Kezdhetné a kérdést Isten így is, ha már az ég csillagait úgy figyelik, nem látják-e, hogy azok az Istentől kapott rend szerint az elindulástól a visszatérésig engedelmesen haladnak, s ezért jelzik minden esztendőben a vetés, az aratás idejét? De Isten egyszerűbbeket kérdez. „Ha elesik valaki, nem kel-e föl? Ha helytelen útra tér, nem fordul-e vissza?” Amit a legtöbb ember természetesnek tartva cselekszik meg, azt Isten hiába várja választottaitól. Nincs bűnbánat, nincs megtérés. Aki pedig nem tér meg, az csak távolodik, mert a lejtőn nincs megállás, ha nem kapaszkodik meg az ember az ÚR által kínált Törvényben. Míg az égi

költöző madarak megtartják a költözés törvényét, addig a választott nép a megtalált Törvényt semmibe veszi. Az utalás az írástudók hamis tollára, a bölcsek ijedelmére, zavarára azt sejteti, hogy megpróbálták úgy formálni, magyarázni a megtalált szöveget, hogy az ne túl keményen ostromozza a korabeli életvitelt. Az ÚR azonban ezt egyértelműen minősíti: megvetették, elutasították igéjét! Mert az Ő törvényei nem arra születtek, hogy az emberek magyarázzák, hanem hogy megtartsák azokat, ellenkező esetben semmibe veszik, törvénszegőkké válnak. Ilyen a nép apraja-nagyja, prófétája, papja. A békességet tartják szem előtt, de nem figyelnek arra, hogy az ÚR háborog. A „békesség” szönyege alá söpörnek minden bajt, mert abban reménykednek, talán így Isten nem veszi azokat észre. De Istent nem lehet becsapni! Ha hiába keres gyümölcsöt, ítéletre adja szolgálóival együtt a választott népet is. (Mint Jézus is megátkozta a terméketlen fügefát.) Bizony, ma is fontos magunkban, dolgainkban a gyümölcsöket megszámolni, a minőségüket megvizsgálni, hogy ítéletre ne jussunk!

A sorsukra hagyott zűrzavarárt láttatja népével a prófécia utolsó szakaszában az ÚR. Amíg lett volna mód a menekülésre, nem gondoltak vele. A veszedelem közeledtével pedig kiderül majd, hogy nem is jegyezték

Bibliolvasó vezérfonal

1.	Sz.	2Móz 30, 1-16
2.	Cs.	2Móz 30,17-38
3.	P.	2Móz 31
4.	Sz.	2Móz 32, 1-14
5.	V.	2Móz 32,15-35
6.	H.	2Móz 33, 1-11
7.	K.	2Móz 33,12-23
8.	Sz.	2Móz 34, 1-9
9.	Cs.	2Móz 34,10-28
10.	P.	2Móz 34,29-35
11.	Sz.	2Móz 35, 1-20
12.	V.	2Móz 35,21-29
13.	H.	2Móz 35,30-35
14.	K.	2Móz 36, 1-7
15.	Sz.	2Móz 36, 8-38
16.	Cs.	2Móz 37, 1-16
17.	P.	2Móz 37,17-29
18.	Sz.	2Móz 38, 1-20
19.	V.	2Móz 38,21-31
20.	H.	2Móz 39, 1-21
21.	K.	2Móz 39,22-43
22.	Sz.	2Móz 40, 1-15
23.	Cs.	2Móz 40,16-33
24.	P.	2Móz 40,34-38
25.	Sz.	Példabeszédek 1,1-19
26.	V.	Péld 1,20-33
27.	H.	Péld 2
28.	K.	Péld 3, 1-18
29.	Sz.	Péld 3,19-35
30.	Cs.	Péld 4, 1-19
31.	P.	Péld 4,20-27

AUGUSTUS

ApCsel 26, 9-18
ApCsel 26,19-26
ApCsel 26,27-32
ApCsel 27, 1-8
ApCsel 27, 9-17
ApCsel 27,18-26
ApCsel 27,27-38
ApCsel 27,39-44
ApCsel 28, 1-6
ApCsel 28, 7-10
ApCsel 28,11-15
ApCsel 28,16-22
ApCsel 28,23-31
1Korinthus 1, 1-9
1Kor 1,10-17
1Kor 1,18-25
1Kor 1,26-31
1Kor 2, 1-5
1Kor 2, 6-10
1Kor 2,11-16
1Kor 3, 1-8
1Kor 3, 9-15
1Kor 3,16-23
1Kor 4, 1-5
1Kor 4, 6-13
1Kor 4,14-21
1Kor 5, 1-8
1Kor 5, 9-13
1Kor 6, 1-8
1Kor 6, 9-14
1Kor 6,15-20

meg, amit a próféta által tanácsolt Isten. Érzik, hogy a megerősített városokban sem lesznek biztonságban, mert az ÚR haragja ellenük fordult. Csak azért tesznek valamit, hogy ne várják a pusztítókat tétlenül. De bűneik felismerésével elkéstek. Bűnbánatra nem gondolnak. Isten pedig a mérges kígyók említésével utal rá, hogy most is, mint a pusztai vándorlás idején, meg fogja büntetni a Tőle elfordult népet.

A fejezet utolsó szakasza ismételt bizonyágtétel. Bizonyágtétel, hogy a próféta nem közönnel szemléli népe sorsát, hanem együtt érző szívvel mondja a rábízott üzenetet, mert ő nem kételkedik azok teljesedésében, a fogság, a pusztulás valóra válásában. A majd fogságban panaszkodó nép sirmalmát is hallja: Nincs az ÚR a Sionon, nincs király Jeruzsálem városában! Múltni fognak az évek, és a szabadulás nem jön. Pedig az aratás utáni ünnepek arra emlékeztették Izráelt, hogy Isten a múltban milyen sokszor tudott segíteni, adott szabadulást népének. Egyéni vívódása mélységét érez-

zük a kérdésből is, miért nincs orvos, gyógyszer népe bajára? Bánatát csak sírással, éjjel-nappal hullatott könnyekkel tudná kifejezésre juttatni, ha ilyen hosszú ideig sírhatna az ember. De ennyi könny sem fordíthatja vissza az idő kerekét, hogy utólag pótolni lehessen az elmulasztott alkalmakat...

Ima: Mindenek teremtője, megtartója, gondviselő Atyám a Jézus Krisztus által. Köszönöm, hogy a teremtett mindenség csodáit látva erősítéd hitemet létezésedben. Óvj meg attól, hogy elhitessenek azok, akik hitetlenül tagadják létezésedet, balgán más imádnak helyetted. Add, hogy a Te parancsolataid megtartásával fejezhessem ki tiszteletemet irántad, s Igéd legyen életem zsinórmértéke szent Fiad példája szerint. Segíts, hogy ne későn bánjam meg vétkeimet, s ne tegyem hiábavalóvá Krisztusban felkínált kegyelmedet, sőt inkább másokat is hívogassak e kegyelem elfogadására. Ámen.

-id.f.-

VILÁGOLDAL

Az EVT imafelhívása a dél-koreai túsokért (2007-08-01)

(Genf) - Az Egyházak Világtanácsa (=EVT) a második dél-koreai tús kivégzése után imafelhívást adott ki az áldozatok megmentéséért. Minden keresztyént arra kérnek szerte a világon, könyörögjenek azért, hogy a dél-koreai keresztyén segítség-szervezet munkatársai szabadon bocsátása mielőbb megtörténjen. Az EVT felhívásával támogatja a Dél-Koreai Presbiteriánus/Református Egyház kedden kiadott imafelhívását. Az EVT felhívása így fogalmaz: a túszejtés ismét megmutatta, milyen fontos az erőszaknak véget vetni Afganisztánban. Samuel Kobia lelkész, az EVT főtitkára kijelentette: "Az egész ökumenikus világközösség siratja az emberéletek értelmetlen elvesztését Afganisztánban". - Németországban számos dél-koreai gyülekezet él. "Minden reggel imádkozunk azért, hogy kiszabaduljanak honfitársaink" - mondja Jacob Kwon-Soon Tae lelkész, aki a lipcsei Koreai Protestáns Gyülekezetet vezeti. (ekd.de, 2007-07-31 - dr. békefy-röhrig klaudiva)

1960 óta a vallásé a legfőbb szerep az USA elnökeinél (2007-08-01)

(Washington) - "A vallás még nem játszott olyan fontos szerepet az USA nemzeti elnökválasztásai során, mint éppen 1960-ban, illetve azóta, amikor John F. Kennedyt az első katolikus elnökké választották" - írja az AP július 31-i száma. A cikk hangsúlyozza: valamennyi demokrata és republikánus jelölt a vallásos hittel, illetve ennek nyilvános megvallásával nagy mennyiségű szavazatot söpörhetett be. A mostani demokrata jelöltek közül Barack Obama szenátor viszont azon a véleményen van, hogy a vallási hovatartozás ma már nem jelent olyan biztos szavazat többletet. "Nem hiszem, hogy az az országnak vagy a jelöltnek olyan sokat jelentene, ha arról folynék a vita, ki a vallásosabb" - tette hozzá Obama. A legutóbbi amerikai Gallup-felmérés szerint, amit a múlt hónapban tettek közzé az USA-ban, "a vallás ugyan jelentős szerepet tölthet be, de nem döntő a elnökjelöltségben vagy a választásban". (usatoday.com, 2007-07-31 - dr. békefy)

Iraki keresztyének a Nemzetközi Vallásszabadság Bizottság előtt (2007-07-31)

(Washington) - Az USA Nemzetközi Vallásszabadság Bizottsága tagjai július 25-én tanúkat hallgattak meg az Irakban élő ősi, nem muzulmán kisebbségek üldözése kapcsán. A tanúk beszámoltak személyes tapasztalataikról, amelyeket mint vallási kisebbséghez tartozók szereztek, illetve amelyeket iraki munkavégzésük során, szakmai téren éltek. Michael Cromartie, a bizottság elnöke megnyitó beszédében hangsúlyozta, hogy Irak idén került fel megfigyelőlistájukra a vallásszabadság jogának folyamatos megsértése miatt. A keresztyén kisebbségek üldözésére Irakban jellemző, hogy meggyilkolják

vezetőiket, templomaikat bombázzák és lerombolják, illetve erőszakos fenyegetésekkel igyekeznek otthonaikból elűzni őket - összegezte. - 2003 óta több mint 1,5 millióan menekültek el a vallási üldöztetés miatt Irakból az ENSZ Menekültügyi Főbiztosságának adatai szerint. Bár az ország lakosságának csak 3%-át teszik ki a keresztények, a környező országokban Jordániában, Szíriában, Egyiptomban és Iránban élő menekültek 40%-át jelentik. További két millió ember, akik a ninivei síkság északi részén élnek az országban belüli kitelepítésre kényszerült. (RV.de, hu, 2007-07-30 - dr. békefy)

Isten adta a tehetségemet – mondja a Forma 1-es

Hamilton (2007-07-27)

(London) - Angliában csak egy személy van, akinek nagyobb a médiumokban a jelenléte, ez a focistár David Beckham, utána következik Lewis Hamilton. A vasárnapi angol lapok közül több is interjú közölt a McLaren-Mercedes pilótájával. A Mail on Sunday Hamiltont úgy jellemzi, mint erőshítű sportolót, s idézi őt: "A hit nagyon sokat jelent nekem. Hiszem, hogy Isten adta a talentumomat, s valóban megáldott engem". A Forma 1-es versenytársairól így nyilatkozott: "Nem mindegyiknek van olyan talentuma, tehetsége mint Kimi Räikkönennek, ezért ők keményebben is dolgoznak...". (Livenet.ch - 2007-07-27 - dr. békefy)

Új evangélikus és református vezetők Ausztriában (2007-06-03)

(Eisenstadt) - A mintegy 316 000 lelket számláló Osztrák Evangélikus Egyházban új püspököt választottak. Az augsburgi hitvallás szerinti protestáns egyház új püspökét június 1-én választotta meg az 53 éves Michael Bünker professzor személyében a vasvári zsinat Herwig Sturm püspök utódjaként, aki 12 évi püspöki szolgálat után az év végén megy nyugdíjba. Az új püspök nyitott és reformokra kész egyházat szeretne vezetni. A szükséges kétharmados többséget a hetedik választási menetben sikerült megszereznie. Bünker korábban bécsi lelkész volt, majd 1991-től a Protestáns Valláspedagógiai Akadémia igazgatójaként szolgált. Az Osztrák Evangélikumi Szövetség elnöksége a választásra úgy reagált, hogy Bünkerben az osztrák evangélikusok integráló személyiséget kapnak, aki képes a különféle kegyességi irányzatokat egybefogni. - A lutheránus zsinattal párhuzamosan ülésezett Bécsben a Református Egyházak Parlamentje, amely mintegy 10 000 reformátust képvisel. Új tartományi szuperintendenssé Thomas Hennefeldet (41 éves) választották, ez a hivatal a lelkészi vezetést foglalja magában. Elődje, W. Neumann augusztus 31-én vonul nyugállományba. Hennefeld olyan egyházat szeretne, amelyben szoros kapcsolat van a politika és a lelkiség között, s amelyik ebből következően nyitott a világra és kész a párbeszédre, ugyanakkor kellően következetes a türelmetlenséggel és az igazságtalansággal szembeni küzdelemben. (idea.de, 2007-06-02 - dr. békefy-röhrig klaudia)

175 éves a Gustav Adolf Segélyszervezet (2007-07-01)

1832 decemberében Chr. G. Leberecht Großmann esperes Lipcsében a "fenyegetett hittestvérek támogatása" céljából hozta létre segélyszervezetét. Alkalmul az szolgált, hogy akkor volt II. Gustav Adolf svéd király halálának 200. évfordulója. A protestáns uralkodó a harmincéves háború idején a protestánsok oldalán harcolt és 1632-ben a lützeni csatában lelte halálát. Az alapító esperes olyan szervezet révén kívánta megőrizni az áldozatos király emlékét, ami a katolikus országokban, így Bajorországban vagy másutt minden eszközzel segítségére siet a megsemmisítéssel fenyegetett gyülekezeteknek és protestánsoknak, első renden az evangélikusoknak. 5.000-15.000 euro összeggel támogatják ma is az életben maradásért küzdő protestáns gyülekezeteket, például Azerbajdzsánban, Görögországban, Venezuelában - számolt be a szervezet tevékenységéről W. Hüffmeier, a GAW elnöke. Ebben az évben 1,75 millió eurót szándékoznak gyűjteni mások támogatására. Ebből az összegből támogatnak például egyházi iskolaépítést Szlovákiában, fogyatékos otthon támogatására juttatnak hazánkban vagy a dél-amerikai utcamissziót is segítik. Erős a kapcsolata a szervezetnek Brazíliával, ahol sok evangélikus él. A hétvégén az EKD ünnepi megemlékezést tartott Lipcsében, aminek egyik csúcspontja annak a motettának a bemutatása volt, amit az alapító esperes tiszteletére mutattak be a híres Tamás-templomban. (EKD.de, 2007-07-01 - dr. békefy)

Protestáns bírálat az új vatikáni dokumentumról (2007-07-11)

(Hannover) - Csalódással és kritikával reagáltak német egyházi vezetők a július 10-én közzétett vatikáni dokumentumra. Ez elsősorban a dokumentum reformációi egyházakra vonatkozó részével kapcsolatos, amit másik hírünkben már ismertettünk. Az ortodox egyházakat a dokumentum egyháznak tekinti, a protestánsokat pedig nem. A Hittani Kongregáció titkára, Angelo Amato érsek írta alá a dokumentumot, amit XVI. Benedek pápa „jónak nevezett és megerősített”. A Német Protestáns Egyházak, az EKD elnöke, W. Huber püspök szerint a fogalmazás megterheli az ökumenét és nagy esélyt szalaszt el a közeledés tekintetében. Ez valójában „változatlan kiadása” a Dominus Jesus vatikáni nyilatkozatnak, ami 2000-ben jelent meg. Huber nyilatkozata szerint az ökumenikus helyzet pozitív irányú változása „ismét messze kitolódott”. - A Németországi Evangélikumi-Lutheránus Egyház katolicizmus megfigyelője, Friedrich Weber püspök szerint ez a dokumentum olyan jelzés, ami sehova sem vezet. Vatikán eltávolodik attól az ökumenikus valóságtól, amire az egymás mellett élő katolikus és protestáns gyülekezetek eljutottak. - A Német Katolikus Püspöki Konferencia elnöke, Karl Lehmann

kardinális kijelentette: a Hittani kongregáció állásfoglalása nagyon keménynek tűnik rövidsége és szükségessége miatt. A saját igényünk azonban nem vezethet semmiféle elbizakodottsághoz, mivel a feszültség a katolikus egyház teljességét is korlátozza - tette hozzá a német bíboros. (idea,de, 2007-07-11 - dr. békefy)

Protestáns szempontból is fontos vatikáni dokumentum (2007-07-11)

(Vatikán) - Protestáns szempontból megdöbbentő, de nem először alkalmazott distinkciót tett közzé a Hittani Kongregáció kedden, július 10-én kibocsátott dokumentuma. Ennek egyik passzusa ugyanis a reformáció révén született keresztyén közösségeknek nem adja meg az "egyház" elnevezést, mert a papság szentségében nem őrizték meg az apostoli folytonosságot, és ennél fogva nincsenek eredeti és teljes kapcsolatban az eucharisztikus misztérium lényegével. - Más megítélés alá esnek az ortodox egyházak. A keleti egyházaknak adott "egyház" kifejezést magyarázza az irat szerint, hogy ezek az egyházak, jóllehet különváltak a katolikus egyháztól, valódi szentségekkel rendelkeznek, főként a papság és az eucharisztia szentségével az apostoli folytonosság erejében, és éppen ezek által nagyon szoros kötelékben állnak a katolikus egyházzal, miért is a testvéregyházak elnevezést érdemlik ki. Mindazonáltal nem áll fenn a teljes egység Róma püspökével, Péter utódával, ennél fogva ezen tiszteletreméltó keleti egyházak a teljesség tekintetében hiányosságot mutatnak. Továbbá az irat a Krisztus egyháza és a katolikus egyház kapcsolatát fejti ki, idézve magának a zsinatnak idevonatkozó tanítását: Krisztus egyetlen egyházat alapított és ez az egyház fennáll, létezik - latinul subsistit - a katolikus egyházban, melyet Péter utóda a vele közösségben levő püspökökkel kormányoz. Ez a fennállás örök történelmi folytonosságot jelent, továbbá a Krisztus által alapított összes lényegi elem megmaradását igényli a katolikus egyházban, melyben konkrétan meg is található Krisztus egyháza itt a földön. Az említett "subsistit" latin kifejezést a zsinat tudatosan használja a "van" létige helyett. Néhányan félreértették eredeti jelentését. Ugyanis a "subsistit" szó csak megerősíti Krisztus egyháza és a katolikus egyház közötti teljes azonosságot. Ez a forma jobban kifejezi, hogy a katolikus egyházon kívül nincsen egy úgynevezett "egyházi úr", hanem az egyházon kívül az igazság és a megszentelődés számos eleme van jelen. - A lehető legrövidebb, vagyis "responsa ad questiones" kérdés-felelet formájában megjelent dokumentum tehát ekkleziológiai, azaz egyháztani kérdéseket kíván tisztázni, melyekkel kapcsolatban - így az érvelés - a II. Vatikáni Zsinat egyháztani értékelésében bizonytalan, némelykor téves következtetésekre jutott. A dokumentum indoklása szerint a II. Vatikáni Zsinat nem akarta és valójában nem is változtatta meg az addig érvényes katolikus tanítást, hanem azt tovább fejlesztette, elmélyítette és tágabban kifejtette. (RV.de, hu - 2007-07-11 - dr. békefy)

Hitről hívőknek

Bibliaolvasó vezérfonal

1. Sz.	Péld 5, 1-14	S Z E P T E M B E R	1Kor 7, 1-7
2. V.	Péld 5,15-23		1Kor 7, 8-16
3. H.	Péld 6, 1-19		1Kor 7,17-24
4. K.	Péld 6,20-35		1Kor 7,25-31
5. Sz.	Péld 7		1Kor 7,32-40
6. Cs.	Péld 8, 1-21		1Kor 8, 1-7
7. P.	Péld 8,22-36		1Kor 8, 8-13
8. Sz.	Péld 9, 1-9		1Kor 9, 1-10
9. V.	Péld 9,10-18		1Kor 9,11-18
10. H.	Péld 10, 1-16		1Kor 9,19-23
11. K.	Péld 10,17-32		1Kor 9,24-27
12. Sz.	Péld 11, 1-14		1Kor 10, 1-5
13. Cs.	Péld 11,15-32		1Kor 10, 6-13
14. P.	Péld 12, 1-12		1Kor 10,14-22
15. Sz.	Péld 12,13-27		1Kor 10,23-33
16. V.	Péld 13, 1-12		1Kor 11, 1-6
17. H.	Péld 13,13-25		1Kor 11, 7-16
18. K.	Péld 14, 1-13		1Kor 11,17-26
19. Sz.	Péld 14,14-25		1Kor 11,27-34
20. Cs.	Péld 14,26-35		1Kor 12, 1-3
21. P.	Péld 15, 1-13		1Kor 12, 4-11
22. Sz.	Péld 15,14-33		1Kor 12,12-20
23. V.	Péld 16, 1-9		1Kor 12,21-27
24. H.	Péld 16,10-20		1Kor 12,28-31
25. K.	Péld 16,21-33		1Kor 13, 1-3
26. Sz.	Péld 17, 1-14		1Kor 13, 4-7
27. Cs.	Péld 17,15-28		1Kor 13, 8-13
28. P.	Péld 18, 1-14		1Kor 14, 1-9
29. Sz.	Péld 18,15-24		1Kor 14,10-19
30. V.	Péld 19, 1-19		1Kor 14,20-25

A JÓ PÁSZTOR HÁZA

adakozás

Pittsburgh-i gyülekezet

950,- USD

Nyitray Elemér

- Malinova -

1000,- Sk

Továbbra is szeretettel fogadjuk adományait, amelyek árvaházunk mielőbbi üzembe helyezését szolgálják. Isten áldása kísérje a jó szível adakozók életét és szolgálatát.

GYÜLEKEZETEINK életéből

Királyhelmecci kisdíákok Nagykövesden

2007. június 27-én a királyhelmecci alapskola 1. osztályos tanulóinak adott otthont a nagykövesdi **Iona Alkotóház**.

A települést, a várat, az Európa Parkot, a templomot **Mgr. Kozár Péter, református lelkipásztorunk, a Bodroglók Kultúrájáért Pt. szövegíróje** mutatta be az ideérkező diákoknak. A gyerekeknek nagyon tetszett a helyi református templom, ill. lelkipásztorunk bemutató előadása. A nap folyamán képzőművészeti foglalkozáson vettek részt **Rinkács Sándor, a Tice Bodroglói és Ung-vidéki Alkotóművészek Társulata elnökének** vezetésével, valamint lovas- és íjász-foglalkozásokon **Mgr. Stéfán János** vezetésével. A tábor a nap kiértékelésével, díjak és oklevelek kiosztásával zárult.

Hiszünk benne, hogy az ilyen táborok szervezése is hozzájárul a közös történelmi, kulturális és vallási hagyományok ápolásához.

Pallér Veronika, okl.közg.
Bodroglók Kultúrájáért Pt.

Kirándulás - Szalóc

2007. június 1-3-ig a szalóci gyülekezet 20 tagja gyülekezeti kiránduláson vett részt közösen a szilicei, borzovai és vígtelkei gyülekezeti tagokkal. A kirándulást a szilicei lelkipásztor kedves felesége **André Anikó** szervezte mindnyájunk meglepésére. Nagyon szép és jó helyen voltunk elszálásolva Berekfürdőn a Megbékélés házában. Minden este a vacsora után áhítatra került sor.

Közösen dicsértük Urunkat - teremtményeket. A rosszabb idő ellenére is nagyon sokat fürödtünk Berekfürdőn. Szombaton egésznapos kiránduláson voltunk Ópusztaszeren. Itt sétavonaton bejártuk a Nemzeti történelmi emlékparkot és megtekintettük a világhírű gyönyörű és látványos Feszty körképet. Vasárnap délelőtt részt vettünk Berekfürdőn a református templomban a miénktől el-

térő szertartás szerint tartott istentiszteleten. Az istentisztelet lefolyása tetszett. A kiránduláson nagyon jól éreztük magunkat. Hálát adunk a Jó istennek, hogy az Ő akarata szerint történt mindez. Végezetül a szalóciak nevében megköszönöm a szervező fáradozását.

Borzy Bálint
szalóci gondnok

7. Keresztyének találkozója

„Most pedig Krisztus Jézusban ti, akik egykor „távol” voltatok, „közel” kerültetek...” Ef. 2,13

A Szlovákiai Á. H. Evangélikus Egyház és a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház közös szervezésében kerül megrendezésre hat nemzet **7. Keresztyének Találkozója** nevű rendezvénye, amelynek első alkalommal ad otthont Szlovákia. A rendezvényre 2008. június 27-29. között Pozsonyban és környékén kerül sor.

A közép-európai ökumenikus találkozók hagyománya a rendszerváltást követően kezdődött. Az első rendezvénynek a németországi Görlitz városa adott otthont 1991-ben. A találkozókra háromévente kerül sor, és minden alkalommal más ország a házigazda. A program előkészítésén nem csak a házigazdák, hanem valamennyi résztvevő egyház részt vesz – az alapító országok, Németország, Csehország és Lengyelország mellé időközben csatlakozott Ausztria, Magyarország és Szlovákia. Vendégként meghívást kap és rend szerint valamilyen formában részt is vesz Európa valamennyi egyháza.

A 2008. évi találkozón való részvételi szándékot már jelezték Romániából (Erdélyből), Horvátországból, Szlovéniából és Szerbiából (Délvidék). A Keresztyének Találkozója nem csak az egymás kölcsönös megismerésének eszköze, hanem a közös múltunkon és jövőnkön való elgondolkodás fóruma is az egyesült Európában. A megbékélés és a megbocsátás folyamatában Jézus Krisztus evangéliumának küldetése a gyűlölet szeretetté és barátsággá való átváltoztatása.

Az előkészítő bizottság a Keresztyének Találkozója 2008. évi rendezvény fő célját a kölcsönös kapcsolatok megerősítésében határozta meg, amit kifejez a rendezvény bibliai vezérigéje: **„Most pedig Krisztus Jézusban ti, akik egykor „távol” voltatok, „közel” kerültetek...”** (Ef. 2,13), és motója is: **„Közösségben Krisztussal – együtt Európában”**. A gyülekezetek aktív együttműködése nélkül ennek megvalósítása elképzelhetetlen. A helyi közösségek adnak otthont a programok többségének. Ezért a szlovákiai két szervező egyház nem csak a pozsonyi, ha-

nem a Pozsony környéki egyházközösségek, de osztrák (Jahndorf) és magyarországi (Mosonmagyaróvár) gyülekezetek aktív részvételére is számít.

Hisszük, hogy az előző évekhez hasonlóan 2008-ban mi is gazdag programmal, megfelelő szervezőként és jó vendéglátóként fogadhatjuk a Keresztyének Találkozója rendezvényeinek hazai és külföldi látogatóit. Isten segítségével és gyülekezeteink, valamint azok tagjainak aktív bekapcsolódásával sikeres rendezvény elé tekintünk. Az elmúlt alkalmak tapasztalatai alapján legalább 3-5000 résztvevővel számolunk.

Egyházunk, a Szlovákiai Református Keresztyén Egyház részéről különösen is örömteli lenne, ha ezen a rendezvényen minél több református (és magyar) venne részt, hogy ezzel is tudatosítsuk és kifejezzük, hogy ennek az országnak a polgárai, keresztyén közösségének aktív, alkotó tagjai vagyunk!

**mindezen okból tisztelettel
kérjük önöket,
2007. augusztus 31-ig
szíveskedjenek jelezni, hogy**

1. mely, az egyházuk/ egyházme-
gyéjük/ egyházközösségük keretében

működő csoport, zenekar, kórus, színjátszó kör szeretne a rendezvényen aktívan részt venni és milyen jellegű műsorral?

2. Mely szervezetek, intézmények, egyházi közösségek szeretnének a Hitéleti Lehetőségek Tárházán bemutatkozni?

3. Van-e konkrét javaslatuk, hogy a 2008. június 27-én, pénteken este bemutatásra kerülő operával párhuzamosan milyen egész estés programot javasoljunk a magyar ajkú résztvevők számára (színházi darab, opera, rock-opera, hasonló rendezvény)?

Várjuk programjavaslatokat, a közreműködők szervezésében való segítségüket, ötleteiket! Levelezési címünk: Szlovákiai Református Keresztyén Egyház, Zsinati Iroda, 979 01 Rimaszombat (Rimavská Sobota) Fő tér (Hlavné námestie) 23., e-mail: office@reformata.sk.

Kérem, hogy a borítékon, vagy a levél tárgyául a

„KERESZTYÉNEK TALÁLKOZÓJA 2008”-at adják meg.

Isten áldásával:

Vincze Árpád
zsinati tanácsos, megbízott
koordinátor

A rendezvény védnökei:

Ivan Gašparovič, A Szlovák Köztársaság elnöke,
Pavol Paška, a Szlovák Nemzeti Tanács elnöke,
Dušan Čaplovič a SzK Kormányának alelnöke,
Ján Mikolaj a SzK Kormányának alelnöke és oktatási minisztere,
Marek Maďarič a SzK kulturális minisztere,
Vladimír Baján, a Pozsonyi Kerület elnöke,
Andrej Ďurkovský Pozsony város főpolgármestere.

A rendezvény fontosságát jelzi, hogy további védnökséget vállalt

Dr. Jochen Trebesch, a Német Szövetségi Köztársaság nagykövete,
Dr. Helmut Wessely, Ausztria nagykövete,
Vladimír Galuška, Csehország nagykövete és
Heizer Antal, Magyarország nagykövete.

Az angol tábor 9. felvonása

Deregyőn

Eme igazi meleg nyár júliusi hónapjának 30. napján ismét gyereksereg vette birtokába a deregyői Tanulmányi Központot, s ezt a hatalmat erőteljesen próbálták is gyakorolni kisebb-nagyobb sikerrel. Akik már vettek részt ebben a táborban (akik nem, azoknak hajrá) tudják, hogy az először rémisztően hangzó nyári, ráadásul angol tanulás nem is olyan vézes, hiszen a tanárok nem véredek, hanem egyben nyelnek, s így a kínzás nagy része elmarad. Szóval azokat, akik egymást ijesztgetik, üdvözlöm! Egyébként pedig, ha emlékezetem nem csal, akkor valami olyasmit szoktam mondogatni az „állítólag” okosnak, hogy a tanulás sosem árt, főleg ha nem jegyre megy, és sok játékkal fűszerezett!

A tábor szervezője és tanárai is emellett a vélemény mellett döntöttek, s így sikerült ezen az éven is érdeklődőkkel megtölteni a Központot. Ábel Emese, Fekete Zsuzsa tanárnők, és az amerikai lektor, Kocsis Anna igyekezett a gyerkőcök agytekervényeit megdolgoztatni, persze ehhez nekik is volt pár szavuk. Voltak, akik a tanulási időt tényleg arra fordították, hogy tudásuk gyarapodjon, azonban, mint mindenhol, akadtak most is kivételek, akik az ellenkező oldalon szerettek volna jeleskedni. Sikerült!

Felügyelőként tehát nekünk sem volt könnyű dolgunk, de igyekeztünk megtalálni a nemesfém-középut jobbik fajtáját. Küzdenünk kellett a mobiltelefon hálózatait által megengedett kommunikációval, a telefon adta funkciókkal, a hiperaktivitás számtalan fajtájával, a „jaj, ne már?!” lelkesedő hangsúlyú szókapcsolattal, és a „nem én voltam” kezdetű bűnvalló mondatokkal. Nem könnyű feladat, de mindehhez talán csak elegendő türelem, hit, bizalom és szeretet szükséges. Persze ezt így utólag már könnyű mondani, de amikor azt látjuk, hogy egyik gyerek a másikat szándékosan bántja, bemártja, rossz irányban befolyásolja, akkor nem

biztos, hogy pont ezek a szavak jutnak az eszünkbe. Elgondolkodtató (a gyermeki csínytevéseket figyelembe véve), hogy mi ösztönzi a gyerekeket mindegyikre. Mi értelme a sok elégedetlenkedésnek, az „azért sem hallgatok” című viselkedésnek, és az értelmes dolgok figyelmen kívül hagyásának? Ez lehet egyszerűen csak a figyelemfelkeltés érdekében is, viszont szerintem ez más forrásokra is visszavezethető. Vannak ugyanis családok, ahol az anyuka, az apuka teszi rendbe, oldja meg a dolgokat a gyerek helyett, de mi van akkor, ha a lurkó elkerül egy idegen helyre, és „egyedül marad”? A dolgok maguktól nem teleportálódnak a helyükre, és igaz, hogy a kisebb közösségen belül szoros kapcsolatok alakulhatnak ki, de a saját feladatát mindenkinek magának kell elvégeznie úgy, hogy az ne legyen közösségromboló, vagy esetleg a többi gyerek alárendeltség érzésének keltése.

Mindemellett a gyerekek tudtak igazi csoportmunkát végezni, közösen játszani és jó tanácsokat adni egymásnak. A délutáni játékok során figyeltem meg, hogy milyen összetartó is tud lenni ez a kicsiny csoport. Nagy odafigyeléssel szemlélték a másikat, igyekeztek tanulni egymástól,

megfelelkezve a tíz perccel azelőtt történt összekapásról. Mindezek csúcspontjaként volt egy számomra nagyon mélyreható pár perc. Esténként volt egy-egy beszélgetés a napi dolgokkal kapcsolatban, kinek mi tetszett, mi volt az esetleges gond, persze eközben is akadtak egyesek számára (nem odavaló) halaszthatatlan megbeszélőnivalók, s ez nem volt éppen a kellő tisztelet megadásának példamutatása. Így történt ez csütörtök este is. Miután megírták a záró-felmérőt, következett egy kiértékelés és az esti beszélgetés. Teljesen szokásos módon indult: nagy zsvaj, mintha senkit sem érdekelne, de egyszer csak nagy csend lett, szinte a légyzűmögést lehetett volna hallani. Éppen az aznap esti rosszcsontság komoly oldalát próbáltuk megvilágítani, a felelősségvállalásról, és arról, hogy tudatában kell lenniük tetteik súlyának és esetleges következményeiknek. Még az állandóan beszélgetők is elfordultak egymástól és elkomolyodtak. Egy-két mondatnál bólogattak, hogy hát igaz, de megszólalni senki sem mert, pedig az éppen beszélő hangsúlya teljesen nyugodt és majdnem hogy csendes volt. Szinte hihetetlen...

Elmondtuk, hogy az, amit egyes esetekben kitétek, elkövetek, sokkal rosszabbul is elszülhetek volna, és a tanulás terén sem ártott volna, ha naponta pár perccel, órával többet tanulnak. Ezután mindenki megkapta a felméréjét, és sze-

mélyes kiértékelését. Volt, aki örült, volt, aki kevésbé, de látszólag senki nem elégedetlenkedett.

Ez alatt a pár perc alatt éreztem úgy, hogy megérte ez a hét! Megkaptuk azt a visszajelzést, amit ilyenkor vár egy tanár, egy vezető, egy felügyelő. Persze ezzel nem tűnnek el a vegyes érzések, de minden esetre a tanulság most is

levonható. A gyerekekben rejlő bizonyítási vágy hol több, hol kevesebb, melyet rengeteg tényező befolyásol. Mondjuk családi kör, az éppen aktuális baráti társaság, jövőkép, életcél, de lehet, hogy az egyszerű tudásszomj a domináns. Mindezen tapasztalatok után én mégis azt tudom mondani, hogy aki kicsit is úgy érezte, hogy használt számára ez a pár nap, gyarapodott tudása vagy esetleg lelkileg épült, az merjen jövőre is jelentkezni, s esetleg barátját, barátnőjét, testvérét is magával hozni. Én személy szerint örültem, hogy újabb személyiségekkel ismerkedhettem meg, s remélem, hogy mindig lesznek olyan gyerekek, szülők, akik nem félnek majd azoktól a lehetőségektől, melyeket Isten kegyelméből megszervezhetünk, és rádöbbennek arra, hogy nem csak a média által oly agyonhirdetett események a lényegesek, hanem azok is, melyek itt vannak egy karnyújtásra, elérhető közelségben, és nem véletlenül.

Csoma Annamária

A múltat tisztelni kell...

Amint tudjuk, mindenkinek megvan a maga múltja. Vannak benne fényes, borús napok, hetek, hónapok, de évek is. Így van ez egy gyülekezet életében is. Ami azonban fontos, az az a tény, hogy a múltba tekintés, annak a megbecsülése s azok iránti tisztelet ott kell, hogy legyen minden gyülekezetben. Május másodikán mi is Kimentünk a temetőbe, hogy ott imádkozzunk, emlékezzünk, s kérjük Istenünket azokért, akik utánunk jönnek. Imában, énekekben ahhoz az Istenhez imádkoztunk, akihez az elődeink is imádkoztak, s itt nyugszanak a Szentpéteri temetőben. A múltban itt működő s a helyi de más temetőben nyugvó lelkészekre is emlékeztünk. Ők voltak azok, akik hirdették az igét, imádkoztak s buzgón kértek, küzdöttek a nyájuk s a saját bűneikkel de mégis abban a reményben,

hogy az irgalmas Úr, a mindenható Isten megtartja az utánuk jövőket – minket hitben, reményben, szeretetben.

Az egész alkalmat fohással, énekel igeolvasással, igehirdetéssel s végül a 90 zsoltárral fejeztük be.

A Szentpéteri Református Gyülekezetben szolgáló, de már az örökkévalóságban nyugvó lelkészek, akikről megemlékeztünk:

Kőműves Imre, 35 évig volt kántortanító
Tóth János, 30 évig volt lelkész
Ónódy Zsigmond, lelkész és EM tanácsstag
Czike Péter, lelkész
Galambos János, lelkész
Erdélyi Pál, esperes

Gyülekezeti terem építése Abarán

A gyülekezet még 2005 őszén döntött úgy, hogy a jelenlegi gyülekezeti terem helyett, korszerű új helységet épít, ami majd megfelel nemcsak gyülekezeti alkalmak, összejövetelek, gyűlések, konferenciák stb. tartásának de bibliaórák a hittan és kátéoktatásra is alkalmas.

Ebben az épületben a tágas gyülekezeti terem mellett helyet kap egy iroda is, konyha valamint a szükséges mellékhelységek. A tetőteret is terveztük beépíteni így, az épület maga több funkciós.

Az alapkőletétel 2005 októberében történt. A gyülekezet

anyagi lehetőségei szerint a további munkálatok az idén vettek komoly lendületet, annyira, hogy Isten segítségével legközelebb a tető felrakása következik.

Az anyagi erőnket messze meghaladó építkezés költségvetése komoly teher a gyülekezetnek, ezért minden testvéri segítséget szeretettel fogadunk és köszönjük.

Az Úr adja meg a hűségesen adakozó szíveket és kérjük adjon készséges segítő kezeket, hogy az Ő neve ezáltal is dicsérettessék.

H.M.

A képen az Abarai református gyülekezet épülő gyülekezeti háza látható

Közös nyelv - közös hit..

A mai fiatalok rosszak, nevetlenek, pimaszok...Halljuk és nem egyszer mondjuk is mi, a tapasztalt „felnőttek”. „Nem szabad, már megint mit csináltak...!!!” Ugye mennyire ismerős szavak?! Természetesen, nem egyszerű egy fiatalal szót érteni főleg, ha a lelke csordultig megtelik naponta a világhálóból rázúduló mindenséggel. „Minden a tiétek lehet, mindennek az ismerői lehettek, csak engedelmességedet nekem” – mondja, sőt kellemesen andalító hangon duruzsolja a fülükbe az a valaki, aki annak idején Ádámnak és Évának is sziszegte...

Tehetünk e ez ellen valamit mi, akik olykor csak a szidás, s „a mi időnkben bezzeg máshogy volt minden” megjegyzések szintjén maradunk? Jézus egyszer azt mondta, hogy ha jót teszünk eggyel is a kicsinyek közül azt neki tesszük. Megkíván e tőlünk valamit, vagy ad is a munkához tudást, bölcsességet, tehetséget? A választ tudjuk, csak sajnos, olykor - valljuk be - nehezünkre esik cselekedni. Ha Isten ad keresztet, ad viseléséhez erőt is. Ha kihívás elé állít, ad ötleteket is, hogy ezek segítségével megoldjuk a feladatot.

Miközben szidjuk, okoljuk a világot - ne feledjük, hogy mi is szerves részei vagyunk - Isten kínálja a lehető-

ségeket, melyek segítségével ha nem is tömegesen, de mégis menthetünk lelkeket.

Nem egyszer mondták nekem a „kátésok” a káté után: tiszteletes még nem megyünk haza, mit csináljunk otthon, a tévében sincs semmi. Így megragadtam az alkalmat és - bár háttérből irányítva, de mégis rájuk bízva - hagytam magam bevonni a játékukba. Hol társasjátékozunk, hol pedig megnézünk

egy filmet, vagy éppenséggel kimerültségig fogócskázunk a paplak udvarán. Mindez - és ez a lényeg!!! - a templomtornyának árnyékában, vagy inkább mondanám fényében. Hogy nem jönnek többen, vagy hogy találunk „jobb szórakozást „? Ezzel is kel számítani. Azoknak kell örülni, akik eljönnek és nem azokat kell siratni akik nem jönnek el - gondolom. A héten a káté után szalonnát sütöttünk, jót beszélgettünk, fo-

gócskázunk, bújócskázunk s játék végén megígérték, hogy vasárnap jönnek a templomba - és úgy is lett. A jövő héten pedig szervezünk egy fagyizással egybekötött biciklitúrát. Persze mindez a templom tornya alatt kezdődik s fejeződik be egy rövid, de mégis imával. Nem kell eget rengető csodákra vágyani, elég, ha hiszünk, hogy Isten mindent a lelki javunkra fordít, ha Őt őszintén szeretjük s lelkünkben, szívünkben fiatalok maradunk. Játék, vidámság, egy kis pajkosság és még sok más, ez mind Istennek de nekünk is örömet okoz. Hát tegyük meg s ne csüggedjünk, ha 7 fiatalból csak 3 várja a következő találkozást, mert hisz tudjuk, a mustármag is kicsi, mégis bokorra növi ki magát.

NovákR.

Jótekonysági focitorna

A lévai Magyar Tanítási Nyelvű Egyházi Gimnázium megsegítésére június közepén jótekonysági labdarúgó tornára került sor Nagysallóban. Ezen az MPK, a Fidesz és a helyi öregfiúk mellett szerepelt fiatal lelkészeink csapata is, amely a tisztes harmadik helyet szerezte meg. Különösen az ő részvételük keltette fel érdeklődésemet, mert annak bizonyítéka, hogy jelen vannak az élet többséget érdeklő területein is. A mérkőzéseket megelőző nap délutánján megtekintettem edzésüket, este pedig részt vettem azon a hangulatos megvendéglésen, amelyre a lévai gyülekezet szőlőjében került sor a házigazda, Kassai lelkész házaspárnak köszönhetően.

Örömmel látva a felszabadult fiatalok baráti társaságát, fél évszázaddal ezelőtti emlékek jutottak eszembe. Ötven évnek előtte még csak nagyon kevés fiatal lelkész szolgált gyülekezeteinkben. Az utánpótlást a Csehtestvér Egyház prágai teológiáján tanulók jelentették, akik idegen környezetben reménységgel készültek az akkor bizony nem könnyűnek ígérkező hivatásukra. De velem együtt fiatalok voltak és optimisták. Sajnos, öt éven át, a nyári szünidőt kivéve, csak 2 legáció alkalmával léphettek élő kapcsolatba otthoni gyülekezeteikkel. Erre a hátrányra gondolva kell hálát adni Istennek, hogy 1991-ben létrejött Komáromban a Kálvin János Teológiai Akadémia, amelyen 10 év alatt 82-en szereztek lelkészi képesítést, most pedig 2004 óta, a Selye János Egyetem Református Teológiai Karán anyanyelvükön tanulva szerezhetnek oklevelet fiatal teológusaink.

Annak idején a cseh fővárosban kellett helyt állnunk minden tekintetben. Aktívan részt vettünk a prágai magyar főiskolások Ady Endre Diákkörében kifejtett összetartozást forgalmazó tevékenységben. És sportoltunk is! Molnár János személyében országos rangú bíróként volt. E sorok írója a Slávia VS színeiben asztaltenisezett. S velem együtt Erdélyi Pál és Demes Tibor a külvárosi Dolní Pocernicén futballozott, ahol Dolezel ezredes, az 50km-es gyaloglás olimpiai bajnoka volt az edzőnk. Szíve mélyén hívő ember lévén, tisztelt és szeretett bennünket. Közülünk azonban legtöbben a magyar teológusok labdarúgó csapatának voltunk tagjai. Akár a cseh kollégákkal is, a kár más főiskolák, egyetemek csapataival szemben általában mindig sikeresen megálltuk helyünket. Őszülő fejjel jó erre is emlékezni.

A régi fényképet nézve gondoljunk tisztelettel és testvéri szeretettel azokra, akik már nincsenek az élők sorában.

□□□□ Dr. Sándor Károly

Képaláírás: A prágai magyar református teológusok labdarúgó csapata az 57/58-as évadban. Jobbról balra: Sándor Károly, Sáros Gyula, Lucskai Anrás, Orémus György, Bartha László, Erdélyi Pál, Demes Tibor, Oros Zoltán, Lejko Zoltán, Papp Dániel, Szakál Attila.

Sándor Károly:

A prágai Óvárosban

Kőbe dermedt múlt mesél a mának.
Megnézek minden fakult boltívet.
Husz János robosztus szobrának
csodálói már új hitű hívek.
Az Orloj előtt kíváncsi tömeg:
apostolok érkezését várja,
s az óra hívó harang-szavára
ők elfáradt hajlongással jönnek,
a csontváz halál-riadót csönget,
- ám felkacagva ott táncol a fény
tavaszt hirdetve remegő kezén.

1959

A Felvidéki Református Lelkészek csapata, 2007. június 16.

Álló sor, balról jobbra:

Szuhay György, György András, Kiss Miklós, Szabó Tibor, Hranyó Mihály, Erdélyi Pál, Feszty Zsolt, Görözdí Miklós, Blanár Erik

Alsó sor, balról jobbra:

Molnár Árpád, Csepi Mihály, Priskin Zoltán, Fazekas László, Kassai Gyula, Gebe László

V. Ladmóci Kórustalálkozó

Immár ötödik alkalommal került megrendezésre Ladmócon az a kórustalálkozó 2007. június 10-én, amely egyházmegyénkben egyedülálló módon ad teret a különböző falvakból, városokból idelátogató kórusok és keresztyének találkozására. A szervezés ez éven is csakúgy történt mint az első négy alkalommal: a gyülekezet Isten segítségével –

tevé kórusok bemutatkozása. Elsőként az **újhelyi** énekkar (Slovenské Nové Mesto) rövid műsorát hallgathattuk meg, s erről a csapatról jó tudnunk, hogy a tagjai között többen is vannak, akik nem beszélik a magyar nyelvet, mégis szívesen eljöttek énektudásukat bemutatni. Ez is egy a sok apró lépés közül a szlovák-magyar békességszerzés útján. Másodikként

Kisgéres

külső támogatás hiányában – a helyi önkormányzat támogatásával önerőből szervezte meg mind a színvonalas összejövetelt, mind pedig az utána következő szeretetvendégséget.

a **kistárkányi** énekkar műsora következett, s az ének színvonalát nemcsak az ízléses egyenöltözék, hanem a gyülekezet lelkipásztorának neje, **Abaházi Nagy Lívia** operanékesnő szólóéneklése is emelte. Harmadikként az egyik

Ladmóci gyermekek kórusa

A kórustalálkozó a ladmóci református gyermekek kórusának fellépésével kezdődött a zsúfolásig megtelt templomban, majd **Nt. Csoma László**, deregnyői lelkipásztor hirdette az Igét a 118. zsoltár alapján. Ezután a Zempléni Egyházmegye esperese, **Nt. Molnár Elemér** köszöntötte az egybegyűlteket, majd kezdetét vette a meghívásnak eleget

Spisák Istvánné és ifj. Spisák István

legfiatalabb kórus, a **kisgéresi** énekkar lépett fel, amely 2006 novemberében alakult, s a kezdeti félénkség ellenére szépen szerepelt. Ezután egy igazi különlegességnek lettünk részesei, egy zongora-klarinét darab (**Spisák Istvánné és ifj. Spisák István**) előadásában. Ötödikként az **ágcseryői** énekkar műsorát hallgattuk meg, s a megjelenés és

Újhelyi kórus

Kistárkány, Abaházi Nagy Lívia

Ágcseryő

előadás nagyon szép összhangban volt. A **nagykaposi** ének-
kar is már állandó résztvevője a kórustalálkozóknak, s a tőlük
megszokott felkészültséggel adták elő énekszámait. A he-
tedik fellépő csapat a **kassai** kórus volt, amely vegyes-kar-
ként szolgál, komoly és mély zengést adott a találkozóznak.
A sátoraljúhelyi **Lavotta** kamarazenekar (klarinet) vissza-

térő vendége a ladmóci gyülekezetnek, hiszen több ízben is
részt vettek már különböző jótékonyági és gyülekezeti al-
kalmakon. Utánuk következett az **örösi** énekkar, s ez a csapat
a testvéri összefogás szép példája, hiszen a kaposi kórus
vezetője, **Barko Zsuzsanna** vállalta a felkészítést és a fellé-
pés vezetését. Végül, de nem utolsó sorban, a **ladmóci** fel-

Nagykapos

Kassa

Őrös és a kaposi kórustagok

nőtt-kórus előadása hangzott el, keretbe foglalva az egész kórustalálkozót.

Nt. Spisák István, aki az egész műsor alatt a kórusok felkonferálását és bemutatását vállalta, ezután a helyi kultúrházba hívta meg a megjelenteket, ahol a szeretetvendégségen a három egyházmegyét (Kassai-, Ungi- és Zempléni Egyházmegyék) képviselő kórusok, gyülekezeti tagok és lelkipásztorok tovább folytatták az ismerkedést, most már ének helyett - szóban.

Véget ért ismét egy kórustalálkozó, azonban reméljük, az összefogás, a rendezvény iránti érdeklődés nem szürkül meg az előttünk álló év folyamán, hanem jövőre, Isten segítségével ismét ilyen szép számban találkozhatunk. Minden ezért hozott áldozatért, szolgálatért legyen Istené a dicsőség.

Gy. Sz.

Lavotta

Ladmóc

Megemlékezés Karosban

2007. június 17-én a Magyar Igazság és Élet Pártja Karcsai Ifjúsági tagozata valamint a Karosi Református Egyházközség megemlékezést tartott az első világháborúban elesett hőseink emléktáblájánál, mely a helyi református templomban található. Az eseményre ragyogó időben, szép számú érdeklődő előtt került sor, akik megtekinthették a ceremónia után tartott jótékonyági koncertet is.

A délutáni melegben sokan sétáltak fel a székely kapuval kezdődő ösvényen, a XIX században épült templomhoz. Református istentisztelethez hűen gyülekező énekkel kezdődött a rendezvény. Nemzeti imádságunk, a Himnusz eléneklése után Vincze Mariann, karosi református lelkész köszöntötte az egybegyűlteket és egy ige segítségével megemlékezett az első világháborúban elesett hőseinkről. Ezek a katonák hittel a szívükben küzdöttek szülőföldjükért, védelmezték családjukat, szeretteiket és adták életüket hazájukért. Szemerszki Mihály atya, görög-katolikus parókus egy rövid igeszakasz felolvasása után könyörgésben kérte az elhunytak és az emlékezők lelki üdvösségét. Ezt követően Szabó Ágnes, karcsai református lelkész Somogyvári Gyula: A boldog szunyadvókhöz - című versét szavalta el.

Pocsa Ferenc, makkoshotyкаи református lelkész a magyarságról beszélt, arról, hogy legyünk büszkék származásunkra. Mi nem „üzött vadként”, a besenyők elől menekülve, hanem vezetett népként jöttünk a Kárpát medencébe, arra a földre, melyet Isten kijelölt számunkra. Ez a föld a valódi ígéret földje, ez a tejjel-mézzel folyó Kánaán, melyet egy nép számára jelöltek ki, s ez a magyar. Sok náció és hatalom szeretné megkaparintani, s nekünk kell megvédeni, óvni a veszélytől, mint ahogyan tették ezt katonáink a történelem során több alkalommal. Az elesettek vére mindig megtisztította az utána jövő generációkat, gondoljuk csak Rákóczi kurucaira, a '48-as, az első és második világháborús hősökre. Legyünk büszkék őseinkre, keleti mivoltunkra és a szkíta valamint

sumér rokonságunkra egyaránt. A magyarság nem csak „állapot”, nem csak jelző, hanem vállalás kérdése. Ez felelőséggel jár, felelőséggel múltunk és jövőnk iránt, mert ha a múltunkat nem becsüljük meg, akkor nem lehet jövőnk, s mint ahogyan Szabó Dezső fogalmazott: „minden magyar felelős, minden magyarért”. Beszéde végén a tiszteletes úr kért még pár percet a hallgatóságtól és felolvasta kedvenc költeményét, Sajó Sándor: Magyaroknak lenni - című versét.

Erdei József – a gróf Wass Albert emléktársaság tagja - néhány gondolatban kifejtette, hogy mindannyian, akik most eljöttünk egy-egy apró lámpás ember, egy-egy apró gyertyaláng vagyunk, mely ha összeadódik akkor hatalmas tűz lesz belőle. Tűz, mely megtisztít minket, megtisztítja népünket, nemzetünket. A rövid gondolatsor után elszavalta Wass Albert - Gyertyaláng című versét, és ráadás-ként Dsida Jenő – Psalmus Hungaricus című eposzából egy versszakot, melyet a közönség lenyűgözve hallgatott. Ezt követően a Magyar Igazság és Élet Pártja Karcsai Ifjúsági Tagozatának képviselői – Vajda Sándor és Jáger Zsolt - elhelyezték az emlékezés koszorúit. A ceremónia a Szózat eléneklésével zárult. A műsor második felében következett Kis Gergely Márton – tiszaladányi református lelkész – citera és lantművész, aki műsorával követte az esemény szellemiségét és délvidéki, valamint kuruc dallamokkal kötötte le a hallgatóság figyelmét. Az élvezetes előadás után Vincze Mariann a Művelődési Házba invitálta az egybegyűlteket egy kis vendégségre. A kötetlen beszélgetés közben Ignác János, a MIÉP Kelet-Magyarországi régióvezetője szólt a jelenlévőkhez, megköszönte a színvonalas műsort, a szívélyes fogadtatást és felkonferálta Erdei Józsefet egy újabb vers erejéig. A népszerű előadó Petőfi Sándor – Élet vagy halál című versét szavalta el a karosi kultúrház színpadán, a hallgatóság nagy öröme.

Vajda Sándor
MIÉP IT elnök

Legyünk éberek !

A Pro Ecclesia délutánok keretében előadássorozatot indított a rozsnyói református gyülekezet. Havonta kerül sor egy-egy előadásra a mai kor embe-rét foglalkoztató témára. Április 26-án volt az első előadás a Csemadok székházában, melyet a Da Vinci kódrról tartott Nt. Orémus Zoltán, kassai lelkipásztor. Május 31-én Nt. Géresi Róbert, abaújszina lelkipásztor a New Age rejtelmait tárta elénk. A júniusi téma a problémás gyerekek nevelése lesz, Hadas Katalin pszichológus előadásában.

Sajnos, a keresztyének is hagyják magukat félrevezetni, amikor a Sátán beveti az ő hatásos módszerét, a féligazságot. A keresztyénség ellenségei számára pedig egyenesen csemege, sőt fegyver is mindaz az állítás, melyeket a Da Vinci kód rója hirdet. A nem keresztyén tanok már régebben is azt állí-

tották, hogy az Úr Jézus nem Isten, hanem csak teremtmény, ez a könyv pedig még olyanokat is terjeszt róla, hogy házasságos ember volt. Nagyon szomorú dolog, hogy ennek a könyvnek és a belőle készült filmnek világsikere volt. (és még van) A világ embere nem sajnál pénzt szentelni a lelket megfertőző szemétnék. Lelkipásztorunk, Nt. Molnár Árpád találóan idézte a 14. zsoltár 2. versét:” Az Úr letekintett a menyből az emberek fiaira, hogy meglássa, van-e értelmes, Istent kereső?”

A New Age azt hirdeti: hidd, hogy isten vagy, hidd, hogy a világ vagy! Tehát nem az igaz, élő Istenty keresi az ember, hanem mindenféle pótlékot, okkult élményeket. Olyan ez, mint a svédasztal, azt veszem el belőle, ami nekem tetszik, ami nekem megfelel. A vallásokból egyveleget készítel ma-

gamnak, ha akarom, Istent, Buddhát, vagy Allahot imádom. A lényege ennek az irányzatnak az ÉN- központúság. Ezért a keresztyéneknek ajánlatos naponta olvasni a Bibliát, hogy el tudjanak igazodni a különféle modern áramlatok útvesztőiben. Aki nem számol a Sátán ármánykodásaival, az magát csapja be, s nem tud ellene tenni semmit se. A keresztyének számára az a fegyver, amellyel a Sátán támadása kivédhető. Tudniuk kell, hogy legyőzött ellenséggel állnak szemben, s ne hagyják magukat féligazságokkal törbecsalni. Más vallás nem hirdeti a bűnök bocsánatát, s nem közöl „jó hírt”, csak az Úr Jézusról szóló evangéliumok.

Pál apostol is arra int bennünket, hogy: „Mindent megvizsgáljatok, a jót tartsátok meg !” (1Thesz.5,21)

Mixtaj Johanna

Vezess Jézusunk, s véled indulunk...

Szünidő van. Öröm? Gond? Várva várt vakáció, jól megérdemelt pihenés? Kinek mi. Egy biztos, a Vajáni Református Egyházi Alapiskola 2007. június 28-án, ünnepi Istentisztelettel zárta a tanévet.

Az igét nt. Mártha Géza esperes úr hirdette az Ef 6, 1-4 alapján, majd a kilencedikesek, név szerint Bodnár Csaba, Cicu Zoltán, Csóka Zoja, Erdélyi Zsuzsa, Kaszonyi Ferdinánd, Kočič Orsolya, Kováč Bálint, Móri Katalin, Palágyi Veronika, Szabó Adrienn, Szilvási Roland, Tóth Mihály búcsúzkodtak.

Mindannyian egyenként szóltak egy pár szót. Megköszönték tanítóiknak a sok türelmet, a vezetést, az iskola alkalmazottainak, hogy voltak, munkájukkal segítették őket, búcsúztak iskolatársaiktól... Mindenkihez volt egy-két jó szavuk, köszönő mondatuk, majd egy kicsit megilletődve, megszeppenve énekelték a 434. dicséretet: „Vezess Jézusunk, s véled indulunk...” Az iskola igazgatója, Hudák Bálint évszóró, évertékelő beszéde után a nyugdíjba vonuló Fekete Viola tanító néninek köszönte meg a sokévi munkáját.

A tanév végén mindnyájan éreztük, hogy elfáradtunk. Tanulók, tanítók egyaránt vártuk ezt a na-

pot. Az eredményekért Istennek hálát adva, hibáinkat, mulasztásainkat az Ő megbocsátó kegyelmébe ajánlva, és remélve, hogy valóban Jézus vezetését szemelőt tartva léptek ki a templom ajtaján zártuk a 2006/2007. tanévet.

Fülöp Angéla

Nemcsak kenyérrrel él az ember

Olvasandó: Jeremiás próféta könyve 9. része

A próféta vívódásának vagyunk tanúi a kezdő versekben is. Közben elhangzanak az ÚR megerősítő megnyilatkozásai is. Amíg az előző fejezetben Jeremiás együttérzést tanúsít népe iránt, most a nép bűne miatti felháborodásának és szegénykezésének ad hangot. Legszívesebben elmenekülne a pusztai magányba, hogy ne kelljen látnia, hallania azt, amit népe naponként cselekszik. Itt tárul elénk, hogy nemcsak a szegények és gazdagok közötti (szociális) feszültség terheli a mindennapi életet, hanem az emberek felebaráti szeretete, a testvéri, rokoni kapcsolatok megbízható volta is enyészik, fogy. Pedig az ókori sémi népek társadalmában ezek az erkölcsi értékek létfontosságúak voltak már a Tízparancsolat elnyerése előtt is. Ha már legjobb barátjában, rokonaiban sem bízhat az ember, akkor a közösségi lét mélypontjához érkezik el. Ez nemcsak régi igazság, de mindenkor helytálló valóság.

Bizony, nagyon szomorú látvány az, amikor egy nép életében az erkölcsi rend helyére a zűrzavar, az erkölcstelenség, a hazugság kerül. Milyen időszerű, mondaná az ember, de nem mondja hitelesen, ha nem érzi, úgy, mint Jeremiás, hogy ebből ki szeretne menekülni, ezen szeretne változtatni. Az ÚR megerősíti: „Egyik gonoszságot a másik után követik el, de engem nem ismernek – így szól az ÚR.” Ez arra is útmutatás, amit tenni kellene az embernek. Nem kimenekülni, hanem az Urat hallgatni, útmutatását követni. A „de” helyett olvassunk „mert”-et, és megtaláltuk a gyógy-módot. Mások miatt akkor háboroghatunk, mikor mi és a ránkbízottak az Úrnak szolgálunk. Addig viszont, amíg megelégszünk azzal, hogy az aktív keresztyének aránya a családban, a gyülekezetekben és felekezetekben is 10%, 20% vagy 30%, helyén valóbb a bűnbánat, a ránkbízottakért való küzdelem. Mert egyszer már megelégtelt az ÚR, hogy eltúrje választottai álnokságát. Egyszer már megolvastotta, megvizsgálta népét, és megtorolta ezeket rajtuk. Mi talán megtilthatjuk-e, hogy megbüntessen minket? Ha pedig büntet az ÚR, a túlélőknek csak a könnyek maradnak.

A próféta most magát látja, amint könnyek között szemléli az elpusztult országot. Siratja a hegyeket, a pusztá lege-lőket, melyeket az ellenség letarolt, felégetett. Nemcsak a nyájak hiányoznak, még a vadon élő állatok, az égi madarak is elmentek más vidékre. Csak a hullákkal is beérő sakálók maradnak a romos Jeruzsálemben, Júda lakatlan városaiban. De még e megrázó látomás közben is feltör belőle a kérdés, van-e olyan bölcs ember, aki ezt megérti, aki kész vele együtt hirdetni Isten figyelmeztető, bűnbánatra hívó kijelentését. Mert nem annak örül, hogy túlélést jelent számára a látomás, hanem azt szeretné, ha elmaradna az ítélet. Ez pedig csak akkor remélhető, ha vagy a király, vagy a vallási vezetők mellé állnak, igaznak fogadják el próféciját és Isten akaratának megtartására köteleznék magukat és az ország népét. Ha ez nem történik meg, akkor Isten megsemmisítő ítélete bekövetkezik, s nem marad más, mint siratóasszonyok, siratáshoz értők fogadása, akik még életükben elsiratják a népet,

hogy a gyászének hallatán megtörjön önhittségük, könnyekkel enyhítsék az ÚR haragját. (A siratóasszonyok feladata az volt, hogy kifejezzék és fokozzák a gyászolóknak a halott elvesztése fölötti fájdalmát Jub. Kom.). Amikor pedig múlt időre vált a szöveg: „Jaj, hogy elpusztultunk, de nagy szegény ért bennünket!” – arra kell gondolnunk, hogy Isten már megvalósított valamit a prófétára bízott kijelentéseiből. Ha fel-lapozzuk a Királyok második könyvében a 24. részt, elolvas-hatjuk, hogy bizony Nebukadneccar, Babilónia királya felvonult Jeruzsálem ellen és foglyok ezreit vitte Babilóniába, az ország aranykincsével együtt. Úgy gondolná az ember, hogy ez elég hitelessé tehetné a prófeciát. De fordítottja történt, azt hitték, ezzel a prófécia beteljesedett, a pusztulás elmarad. Most pedig azt hallják, még több siratóra lesz szükség, hogy azt énekeljék, „belépett ablakainkon a halál”, s annyi lesz az áldozat, hogy nem fogják tudni eltemetni őket az élők. Ismerős emberi magatartás ez, ha valami rossz ér minket, utána jót várunk, pedig nincs rá szerződésünk, hogy ebben biztosak lehetnénk. A formálisan hívó ember Istennel kapcsolatban is úgy gondolkodik, hogy jótéteményeiben ne ismerjen lehetetlent, de hogy büntetései sem szabhat határt semmi, azt már sokszor dühöngve veszi tudomásul. Nem árt hát senkinek újra és újra tudatosítani, amit Isten ismételen kijelent magáról ebben a részben is. Igazán bölcs az, aki számol Isten mindeneket irányító korlátlan hatalmával, s annak alá tudja magát rendelni mindenkor, mindenben.

Végül egy rövid, de annál súlyosabb kijelentést tesz Isten a prófétán keresztül: „Eljön az idő ..., amikor megbüntetlek minden körülméletet és körülméletlent...”. Akkor ez talán vigaszként is hangozhatott a már Babilóniától vereséget szenvedett Jeruzsálem lakóinak fülében. Mérsékelhette a környező pogány népek kárörömét is. De végső soron akkor sem tévedünk, ha az utolsó ítéletre utaló, prófétikus kijelentésként fogjuk fel, hiszen Krisztus is ezt ígérte. Mert az ítéletben az elmarasztaltak büntetést, az üdvösségre menők jutalmat nyernek. Ám az sem csak Izráel házának szól, amit a körülméletlen szívről mond Isten. Hiszen – sajnos – ma is sok a látszólag keresztyén, a csak szóval szerető ember, akiknek szíve zárva van Krisztus és a felebarát előtt is. Vagyis büntetés alá esnek majd, pedig a jutalomban reménykednek.

Ima: Mindenható Isten, aki szeretetet, jogot és igazságot teremtő ÚR vagy, de Krisztus által szerető Atyaként öleled magadhoz megtérő, tékozló gyermekeidet, kegyelmedért esedezve kérem bocsánatodat, hogy sokszor csak a mások bűnét látom, és elmenekülni akarok a bűnösök közül, pedig Te Krisztus által megüzented, hogy Hozzád térjen, aki jobb életre vágyik. Add, hogy ne várjam, míg büntetéseid fordítanak Feléd, hanem már ma megnyissam szívemet zörgető Fiaid előtt és szeretetedből merítve szeretettel szolgálva dicsőítselek házam népével egyetemben. Ámen.

-id.f.-

A Kárpát-medence Reformátussága

Sárospatakon tanácskozik a Generális Konvent (2007-07-20)

Valóságos református nagyhét zajlik Sárospatakon, hiszen nem pusztán a Csillagpont mintegy kétezer vendége sereglett össze, de a Generális Konvent is most tanácskozik az ősi kollégiumi városban.

Ma délután a létrehívandó Magyar Református Egyház jogi háttéréről tájékozódhattak a kilenc egyházkerület jelenlévő képviselői. A különböző referátumokból - dr. Szathmáry Béla, dr. Kocsis Márta - kiderült, hogy még mindig számos tennivaló akad. A jelenlévők arról is vitatkoztak, kezdeményezzék-e törvényszéki bejegyeztetést az egységesülő magyar reformátusok. Szabó István püspök többszöri hozzászólásában fontos ügyrendi és tartalmi kérdésekre hívta fel a figyelmet. Megszóltak a vitában a felvidéki, délvidéki, erdélyi, magyarországi püspökök, esperesek és gondnokok is.

Terveink szerint honlapunkon hamarosan közöljük az estére esedékes zárónyilatkozat teljes szövegét. Az ebédszünet után a Generális Konvent tagjai közös fényképezkedésen vettek részt, és ellátogattak a Csillagpontra is.

Késő délután a szeptemberben esedékes nagyszabeni Európai Ökumenikus Nagygyűlés előkészületeiről tájékozódhattak a jelenlévők. Megtudtuk, hogy a rendezvényen legfőbb helyszínén, a Nagyszínpadon négyszer félórát kapnak a magyar reformátusok, és néhány járulékos rendezvényen is részt vesznek majd.

A Generális Konvent sárospataki ülésének zárónyilatkozata

(2007-07-20)

A Kárpát-medencei református egyházmegyék és egyházkerületek elnökségeinek tanácskozó testülete (Generális Konvent) 2005. július 8-i nyilatkozata szellemében továbbra is elkötelezi magát a Magyar Református Egyház egységének helyreállításában. Ezen az úton haladva idej plenáris ülésünkön konszenzus alakult ki a Magyar Református Egyház jövőbeni alkotmányának alapelvei illetve megfogalmazásának elvi szempontjairól. A résztvevők elfogadták az alkotmány kidolgozására teendő további lépések menetrendjét. A kidolgozás alatt levő alkotmánytervezet értelmében a tagegyházak együttműködnek a jogalkotásban, a közös képviseletben, a szeretetszolgálatban, a misszió (beleértve a sajtót és a médiát is), az oktatás és az ifjúsági munka területén, továbbá a tájékoztatás, informatika és kommunikáció, valamint a nyugdíjügyek intézésében. Az alkotmányt az egyháztestek legfelsőbb szintű törvényhozó testületei, (zsinatai) ratifikálják. Ezt követi az egyháztestek által delegált Magyar Református Egyház Zsinatának összehívása és az alkotmány elfogadása.

A már megvalósult közösség és egység örömteli jeleként éltük meg a Generális Konvent plenáris gyűlésével egy időben tartott Csillagpont Református Ifjúsági Találkozót, a Kárpát-medence minden részéről érkezett ifjak részvételével.

A Magyar Református Egyház - mint Jézus Krisztus igaz egyházának része - a keresztyén közösség erejét és örömet kívánja megélni és megmutatni Európában és az egész világban. Ezért minden szükséges lépést megtesz a Kárpát-medencei magyar reformátusság méltó és méltányos megjelenítése érdekében a nagyszabeni III. Európai Ökumenikus Nagygyűlésen. Sajnálattal értesültünk a Vatikánban a közelmúltban az igaz egyházzal kiadott kiskátéjáról, amely éppen a szélesebb értelemben vett keresztyén egyházak közösségéről nem vesz tudomást.

Ez úton is biztatjuk Kárpát-medencei református közösségeinket, hogy maradjanak meg az evangélium tiszta hirdetésében, és életükkel, imádságaikkal tegyenek bizonyosságot arról az irgalomról és szeretetről, amellyel Isten Krisztusban a világ felé fordult.

Sárospatak, 2007. július 20.

Német-magyar teológus konferencia Debrecenben (2007-07-16)

2007. június 28. és július 1. között a Debreceni Református Hittudományi Egyetem adott helyet a német és magyar református rendszeres és biblikus teológusok kétévenkénti konferenciájának. Az idei találkozó témája önként adódott azáltal is, hogy ezzel egy kissé előre lehetett tekinteni a közelgő Kálvin évre. Az első alkalommal a németországi Emdenben

megtartott konferenciához képest Debrecen annyiban módosított a felépítésen, hogy a különböző témákkal kapcsolatban egy-egy rendszeres és biblikus referátum hangzott el, váltogatva a német és magyar teológusokat. A konferencia dr. Fazakas Sándor, a DRHE rektorának megnyitójával kezdődött, majd dr. Michael Beintker

münsteri teológiai professzor szólalt fel, mint társszervező. Külön kiemelték mindketten a Tiszántúli Református Egyházkerület támogató hozzáállását, illetőleg azt, hogy a rendezvényt a Fritz Thyssen Stiftung für Wissenschaftsförderung alapítvány is támogatta. Az érdemi munka Pénteken, június 29-én kezdődött, amikor is A keresztyén igehirdetés közéleti jelentősége cím alatt dr. Michael Welker heidelbergi és dr. Szűcs Ferenc budapesti teológiai professzor tartottak érdekesítő előadásokat. Welker előadásában a keresztyén igehirdetés nem lebecsülhető hatalmáról beszélt és felhívta a figyelmet arra, hogy a református teológia két nagy irányzatot képviselt a teológia közéleti jelentősége kapcsán. Részben a református klasszikusok (pl. Kálvin, Barth) teológiáját értelmezték és magyarázták, de ugyanakkor az aktuális szociális kérdésekre is református választ kerestek. Felhívta a figyelmet arra is, hogy reformátusságunknak szüksége van a konfessionális arcél világos megrajzolására, s ugyanakkor szükséges a gyülekezetek tagjainak a szellemi nevelése is, éppen sajátosan református hagyományaink kapcsán. Véleménye szerint a református teológia, éppen mivel nem egy hierarchikus rendben gondolkodik kiválóan alkalmas arra, hogy a modern világ sokszínű valóságát megragadja és értelmezze. Az igehirdetésnek, ehhez a helyzethez kell alkalmazkodnia, ezt az ügyet kell szolgálnia. A konferencia résztvevői körében nagy sikert és helyeslést váltott ki Szűcs professzor úr előadása is, aki az elhangzottakra reflektálva a Bonhoeffer által is képviselt arcana disciplina kérdésére és fontosságára hívta fel a figyelmet, annak református értelmezését sürgetve. Az igehirdetés kérdését az exegeták szemszögéből láttatta dr. Andreas Lindemann bielefeldi professzor és dr. Kustár Zoltán debreceni tanszékvezető docens. Lindemann kiemelte, hogy az exegézis, az írásmagyarázat feladata, hogy figyelmeztessen, a bibliai szövegek nem a magyarázó ízlését

kielégítő szövegek, hanem értelmezésükben figyelni kell azok korhoz kötött jellegére, illetőleg arra, hogy a "látszatobjektivitás" csapdájába ne essünk. Az exegézis nem csupán nyelvtani, de egyben magas szinten teológiai feladat is. A teológia feladata felelősen kezelni a bibliai szövegeket és kijelentéseket. dr. Kustár Zoltán előadása a prófécia és az igehirdetés kérdéskörében igencsak megmozgatta a résztvevőket. A bibliai példával illusztrált előadás arra figyelmeztetett, hogy miként függ össze a nyilvánosan cselekvő Isten és a próféták fellépése, illetőleg, hogy milyen következményei vannak az ilyen fellépésnek. Őrálló a próféta, vagy korlátozott nyilvánosság előtt beszélő követ?- a kérdés annak aktuális következményeivel érthető módon megmozgatta a résztvevőket. A konferencia folytatásaként az egyház és állam viszonyát boncolgatta dr. Fazakas Sándor debreceni és dr. Matthias Freudenberg wuppertali professzor. A két előadás igen jól kiegészített egymást. Fazakas előadása a kooperáció-konfrontáció gondolatát bontotta ki, míg Freudenberg az állam viszonylagos voltára, az egyház prófétai őrállói szerepére, illetőleg ezzel kapcsolatban a Krisztus hármastiszteletből eredő következményekre hívta fel a figyelmet.

A konferencia első napjának délutánján került sor a Kelet- Közép Európai Karl Barth Kutatóintézet megnyitására. Az intézet létesítését a DRHE két rendszeres teológiai tanszéke kezdeményezte és a fenntartó Tiszántúli Református Egyházkerület támogatásával nyílt meg. Célja a magyar teológiát és egyházpolitikát oly meghatározó módon befolyásoló Karl Barth teológiájának tanulmányozása, magyar és kelet-európai hatástörténetének felmérése, illetőleg műveinek magyar nyelvű kiadása, újrakiadása. A megnyitó tudományos ülészak Barth teológiájának aktualitását és nyilvános jelentőségét tárta a hallgatóság elé. Az intézmény vezetősége részéről dr. Fazakas Sándor rektor, az alapító tanszékek kutatói részéről dr. Gaál Botond professzor köszöntötte a résztvevőket, és röviden méltatta a barthi teológia jelentőségét. Dr. Eberhard Busch, Barth utolsó tudományos munkatársa, a DRHE díszdoktora a tudományos ülészak fő előadójaként igen részletesen fejtegette mestere gondolatait a teológia nyilvános voltával, kritikai funkciójával kapcsolatosan. A személyes emlékekkel is gazdagított előadás a nap egyik kiemelkedő eseménye volt. A barthi teológia aktualitásáról értekezett dr. Hans-Anton Drewes, a bázeli Barth Levéltár levéltárosa, Bruce McCormack princetoni (USA) professzor, jeles Barth-kutató és az intézet megbízott vezetője, jelen sorok írója is.

A tudományos ülészak zárszavát dr. Bölcskei Gusztáv püspök úr mondta, aki teológia professzorként és a fenntartó egyházkerület képviselőjeként is szeretettel köszöntötte a megjelenteket, és reménységét fejezte ki, hogy az új kutatóintézet, de az egész német-magyar konferencia is nagymértékben hozzájárul annak a szellemi műhelynek az életben tartásához, jelentőségének növeléséhez, amit a kollégium jelentett évszázadokon át a magyar reformátusság számára. A tudományos ülészak arra figyelmeztetett, hogy a kollégiumnak nem csupán múltja, de jelen és jövője is van. A tudományos előadások után sor került az intézet tulajdon-

képpen megnyitójára, amely alkalomból bemutatták az új kutatóintézet első kiadványát, mely igen érdekes egyháztörténeti dokumentumokat tartalmaz. Barth Károly 1936-os és 1948-as magyarországi útjáról készült beszámolók olvashatók benne magyar nyelven először (az 1948-as úti beszámoló egyébként németül nem is jelent még meg), s ugyancsak először tanulmányozhatják benne a magyar olvasók Barth és Vassady Béla szinte egy életet átölő levelezésének anyagát. A kiadvány szándéka szerint az egyháztörténet iránt érdeklődő olvasókat célozza meg, s reménység szerint további primer és szekundér anyagok közlése is lehetővé válik

a sorozatban. A konferencia második napján ismét prominens előadók gazdagították a programot, hisz dr. Michael Beintker mellett felszólalt és előadást tartott Balog Zoltán képviselő-református lelkipásztor is. Mindketten az 1989-es változásokat követő helyzetet elemezték, mint akik annak aktív megélői, az új történelmi helyzet bizonyos szinten alakítói is voltak. Beintker előadása arra reflektált, hogy pl. a kelet-európai országok Európai Unióba való belépésére nem reflektáltak megfelelő módon a teológiában, míg Balog Zoltán arra a sajátosan magyar problémára hívta fel a figyelmet, egy kissé a "külső szemlélő" szemszögéből, hogy az egyházak, s így a református egyház is mintha nem fektetne elég hangsúlyt a nyilvánosság előtt való megjelenésre. Példaként hozta fel, hogy az állami iskolákban folyó hitoktatás nem kap elég hangsúlyt az egyházban, jóllehet ennek segítségével nagy tömegeket tudna egyházunk elérni. A következő egység az "alapértékek" elvi kérdését vetette fel. Itt dr. Juhász Tamás kolozsvári és dr. Georg Plasger siegeni professzorok előadásait hallgathatták meg a résztvevők. Juhász előadására reflektálva, mely szerint az alapértékeket keresni kell, mert azok nincsenek a résztvevők számos kérdéssel reagáltak, mert a kolozsvári Böhm Károly axiológiájára utaló megjegyzések a német résztvevők számára nem voltak teljesen követhetőek. Plasger előadását is igen élénk vita követte. A kérdés az előadásban emlegetett és tézisként meg is fogalmazott gondolat

körül forgott, hogy ugyanis az értékekről folytatott nyilvános

párbeszédben (ld. Jürgen Habermas gondolatait ezzel kapcsolatosan) a vallási érveknek is helye és szerepe van. Az konferencia utolsó referátum kettőse "a tisztességesség, mint politikai erény" kérdését vetette fel, s e kérdésben dr. Michael Weinrich bochumi rendszeres teológus tartott igen tartalmas elvi bevezetőt, míg dr. Hörschik Richárd debreceni professzor, egyben országgyűlési képviselő is a címet megfordítva a hazugság "politikai erényéről" tartott igencsak aktuális beszámolót. Az ezt követő beszélgetés igen érdekes módon világította meg az igazság-tisztességesség-hazugság kapcsolatot és sok megszívlelendő megjegyzés hangzott el. A résztvevők egyetértettek abban, hogy a témát a teológusoknak folyamatosan kutatni kell, különösen is a megváltozott társadalmi viszonyok között, ahol a jelszó az, hogy "nem elég tisztességesnek lenni, annak is kell látszani". A látszat és valóság kérdése elgondolkoztató módon köszön vissza teológiai kutatásaink során - s ez nem csupán szociáletikai dimenziója kapcsán, de mindenképpen figyelemreméltó kutatási téma. A konferencia tulajdonképpen zárásán, melyen sajnos magyar részről csak a DRHE képviselői vettek részt, arra a kérdésre keresték a választ a résztvevők egy fő-rumbeszélgetés keretében, hogy tud-e, s ha igen mit tud a református teológia hozzáadni a politikai párbeszédhez. Az értékes és tartalmas beszélgetés során megfogalmazódott a gondolat, hogy a hasonló konferenciákat folytatni kell. Magyar részről Fazakas Sándor, német részről Michael Beintker vállalta is a következő konferencia előkészítését, mely minden valószínűség szerint ismét Debrecenben lesz megtartva. A résztvevők Vasárnap ünnepi istentiszteleten vettek részt a Nagytemplomban, ahol Michael Welker heidelbergi teológiai professzor hirdetett igét. Debrecen tehát az elmúlt hetekben a református teológiai tudomány egyik igen fontos műhelyének adhatott otthont, ezzel a Kollégium évszázados hagyományait ápolva. A konferencián elhangzottak reménység szerint nyomtatott formában is elérhetőek lesznek záros határidőn belül.

Ferencz Árpád

Nagyváradon tartott konferenciát a Királyhágómelléki Református Nőszövetség [2007-08-04]

A Királyhágómelléki Református Nőszövetség nyolcadik konferenciája alkalmából zsúfolásig megtelt a nagyvárad-újvárosi templom. A több mint ezer résztvevő Máramarostól a Bánságig az egyházkerület kilenc egyházmegyéjét képviselte.

"Örvendetes, hogy a rendszerváltás óta eltelt idő alatt az egyházon belül a nőszövetségeknek sikerült megerősödniük, ők vállalják fel a munkák orozslánrészét, példájukat a presbiteri szövetségeknek is követniük kellene - hangsúlyozta üdvözlőbeszédében Tőkés László. - A nőkre a nemzedékről nemzedékre való megmaradás terén is nagy felelősség hárul, ők a szeretet bensőségességével, intimitásával tudják elvégezni azt, ami a Biblia szerint parancsolat, tanítás, dogma." A püspök hozzátette: magyarságunk szempontjából ez a szerep fokozódik, hiszen az erdélyi magyarság veszélyeztetett nemzeti közösség. A nőknek pedig nemcsak szent hivatása az élet továbbadása, a nemzedéki folytonosság megőrzése, legalább annyira súlyos felelősség terheli őket, amennyiben ez nem történne meg. A püspök szerint azonban a dicséretnek mellett el kell ismerni, hogy egy emancipáltként nevezett világban a női hivatás átalakult, a nemzedékek lánc szakadozik. "Egy olyan világban, ahol a mobilitás, a kivándorlás, az asszimiláció hódít, nagyon sokat tehetnek az anyanyelvre oktatók, családot összefogó édesanyák, nagymamák, asszonyok. Sajnos el kell ismernünk, hogy előregedett a nőszövetség, mert a mai fiatalabb vagy középkorú réteg már nem találja magát otthon ebben a hagyományos nőszövetségi formában, ezért új utakat is kell keresni, arra kell törekednünk, hogy ne korcsosuljon el Árpád népe vér szerint és Krisztus népe hit szerint" - szögezte le a püspök.

Női szerepvállalás

A konferencia alap gondolata a nők szerepvállalását taglalta, e témában Női sorsok üzenete címmel dr. Bodó Sára, a Debreceni Református Hittudományi Egyetem docense tartott előadást: "A nők jogait ma Európa-szerte alkotmányok biztosítják, ennek ellenére nem azonosak az esélyek, a munkanélküliek nagy része a nők közül kerül ki. Az európai uniós tagállamok közül pedig Magyarországon a legalacsonyabb a nők részvétele a politikában" - részletezte a docens. Az előadó szerint a nők szerepvállalását már a Biblia is megfogalmazta, a Biblia legfontosabb üzenete, hogy a nőknek az őket megillető méltósággal kell rendelkezniük, mert amíg ezt megtagadják tőlük, addig csak saját

szerepeikkel küzdenek. A bibliai asszonyok sorsa szerinte azt mutatja, hogy ők felvállalták szerepüket, harcos, kemény asszonyok voltak, és személyeik példát kell mutassanak a mai világban is. "A gond abból adódik, hogy a nőkre ma túl sok feladat hárul: családösszetartás, gyermeknevelés, munkavégzés, és ez a túl sok igény velük szemben oda vezet, hogy identitásuk nem fejlődhet rendesen" - zárta mondanivalóját Bodó Sára.

Beteglátogatás, börtönmisszió

A királyhágómelléki nőszövetségek munkájáról Bogya-Kiss Mária, a szövetség elnöke tartott beszámolót, és örvendetesnek nevezte, hogy a tevékenységekben egyre többen vesznek részt, egyre többen állnak be az általuk szervezett munkába. "Egyszerű és talán könnyű ma gyülekezeti tagnak lenni, beülni a templomba, meghallgatni a vasárnapi prédikációt, és szépen hazamenni. De sokkal nagyobb dolog, ha valaki a második mérföldet is megteszi, és beáll a szeretet megvalósítását célzó munkába" - vélte a tiszteletes asszony. A nőszövetségek a munka során megkeresik és felkarolják a szegényeket, a nélkülözőket. "A nőszövetségi tagok Nagyváradon a kórházi beteglátogatást vállalták fel, Szatmárnémetiben a börtönmisszióban jeleskednek, és a legtöbb gyülekezetben már a gyermekmisszió is beindult. Ilyenkor a konferencián halljuk egymás bizonyágtételét, és rádöbbenünk arra, hogy hazatérve még mi mindent el lehetne végezni" - szögezte le Bogya-Kiss Mária. Az idei konferencián elismerő oklevéllel köszönték meg töbtucatnyi, a munkában jeleskedő asszony munkáját. Az egyházkerületi nőszövetségi vezetők választása során a jelenlévők egy újabb mandátumra szavaztak bizalmat a szövetség eddigi vezetőségének, így Bogya-Kiss Mária szatmárnémeti lelkipásztor maradt továbbra is a Királyhágómelléki Református Nőszövetség elnöke. A konferencia záróistentiszteletét Gede Ildikó, az Erdélyi Református Egyházkerület Nőszövetségének elnöke tartotta, a konferenciazáró úrvacsorai ágendát Herdeán Gyöngyi nagyvárad-újvárosi lelkész szolgálta.

A III. Európai Ökumenikus Nagygyűlésre készülnek Nagyszelmencben

(2007-08-02)

Alig egy hónap maradt hátra, amíg az építőcsapatoknak ki kell vonulniuk a nagyszebeni református templomból. A helyi, környékbeli és székelyföldi munkacsoportok teljesen birtokukba vették az épületet, melyet kívül-belül renoválnak, helyenként kisebb átalakításokat is végezve. Érkezésünkkor Varró Sándor lelkészt hiába keressük a parókián; a restaurálás alatt álló toronyból ereszkedik le. A kora reggeltől estig tartó "nagyüzemnek" egy a magyarázata: Isten háza teljesen felújított köntösben kell várja a 3. Európai Ökumenikus Nagygyűlés résztvevőit, akik szeptember 4. és 9. között érkeznek Szebenbe.

"Ilyen nagylegzetű restaurálás és átalakítás az utóbbi ötven évben nem volt. A múlt év vége felé kezdtük el, és augusztus 30-ára kell befejezzük, hisz Nagyszeben az európai református egyházak bemutatkozó színhelyévé válik" - magyarázza a lelkipásztor. Szinte egy héten keresztül a 221 éves templom a szokásos és rendkívüli istentiszteleteken kívül vitafórumoknak és különböző keresztény kulturális programoknak, előadásoknak ad helyet.

Varró Sándor a teljesen felfordított hajóba kalauzol, amely mintegy 80-100

ülőhellyel szegényedik, de egy állandó tárlatnak helyet adó egyházművészeti-történeti térrel gyarapodik. "Tudomásul kellett vennünk, hogy az állandó kiállítóhely kialakítása feltétele volt annak, hogy támogatást szerezzünk a templom felújítására. Ugyanakkor azt is tudomásul kell vennünk, hogy egy vasárnapi istentiszteletre átlagosan mintegy száz hívünk jön el. Ünnepekkor ez a szám megduplázódik, sőt van amikor kétszázötvenen is betérnek a templomba, de mindemellett az eddigi háromszáz ülőalkalmatosság sajnos már soknak bizonyult" - vélekedik Varró, akinek gyülekezete mintegy 1250 tagot számlál.

A mintegy 500 ezer lejre rúgó munkálatokat a magyarországi református egyházkerületek, a román kultuszminisztérium és több hazai református gyülekezet finanszírozza. A szebeni protestánsok hiába fordultak támogatásért a városközponti épületek egész sorát felújító önkormányzathoz, elutasító választ kaptak. Klaus Johannis polgármester magyarázata szerint a városháza jogilag nem támogathatja a templomjavításokat. "Szerintem nem a törvényes keret, hanem az akarat hiányzott" - állapítja meg keserű szájjal Varró Sándor. A pap még így is bízik abban, hogy szeptember első napjaira teljesen megújult-megszépült templom várhatja az európai rangú esemény résztvevőit.

Jut eszembe...

Bizonytalán sokan kísérték figyelemmel az egyik szlovák kereskedelmi tévécsatorna sikeres vállalkozását, amikor is 10 pár táncolt a nyereségért. A Mexikóban, USA-ban, Romániában s a dél-amerikai országokban is sikeres produkció érdekessége és kivételessége abban rejlett, hogy minden pár valamilyen célért táncolt, hiszen a főnyeremény nem volt más, mint a győztes által támogatott sors felkarolása, pénzügyi megsegítése. S embere válogatta, ki melyik feltárt sorsot könnyezte meg: a mozgáskorlátozottak, kis növésűek, veleszületett testi hibával élők vagy éppen kétségbeejtő szegénység és más szerencsétlen sorsok szívbemarkolóak – nemcsak voltak, most is azok, hiszen ezek az emberek tovább élnek küzdelmekkel, lemondásokkal teli életüket.

Nemes gondolat, amely az sms-ekből származó tetemes pénzügyösszeg és üres szórakoztatás mellett igazán szól valamiről. Nemcsak arról, hogy végre valaki szívügyének tartotta ezeket az esetekre felhívni a figyelmet. Számomra – s gondolom sok más ember számára is – azonban arról is szól, mennyi minden történik körülöttünk anélkül, hogy arra igazán felfigyelnénk. Ha az utcán látunk ilyen vagy olyan fogyatékkal élő, vagy igazán szegény embert, legfeljebb elfordítjuk tekintetünket, s hamar

elfeledkezünk róla. Pedig ezek a sorsok sokkal tovább tartanak egy félrefordított pillantásnál. A közömbösség erős pajzs, s véd addig, amíg saját családjukban nem történik egy ilyen eset. Akkor aztán érezzük az isteni próbatétel erejét, s talán az is eszünkbe jut, hány nehéz sorsot láttunk, segíthetünk volna, de nem tettünk semmit. S így most már kitől várhatnánk segítséget, ha mi is tétlenek maradtunk.

Ez a tenni nem akarás, ez a meg nem látás és meg nem értés lassan átterjed életünk más részeire is. Tehetetlennek érezzük magunkat, pedig Isten számtalan eszközt ad a kezünkbe, hogy az ő ügyét szolgáljuk. A mozgáskorlátozottság gyakran az elmére is kiterjed, holott testünk külsőleg épnek látszik. Amikor szárnyalhatna a hit, amikor cselekedhetne egy odaadó szolgálat, akkor emberileg lenyessük szárnyait, s ellehetetlenítjük cselekvőképességét. S mi közönnyel szemléljük a fogyatékosra tett szolgálatot egészen addig, míg saját bőrünk meg nem perzselődik az érdekek és érvényesülés terjengő hullámaintól. Mit tegyünk? Hiszen ezek a problémák is jóval tovább tartanak egy közönyös elfordított tekintetnél. Keresztény emberként egyáltalán, elfordíthatjuk pillantásunkat? Saját gyengeségünket, tenni képtelenségünket könnyebb azzal takargatni, hogy hallgató-

lagosan rábólintunk az igazságtalanságra? Bizony, a mi köreinkben is előfordul, hogy saját kötelességeinket ismerjük a legkevésbé, s ezért, hogy elvonjuk hiányosságainkról a figyelmet, mutogatunk másokra – pedig inkább a saját tükörképünkre kellene mutatnunk. Számtalan példa igazolja, hogy ha egy közösség, s azon belül az ember eljut arra a felismerésre, hogy ez így tovább csak a bukáshoz vezet, s nem rágódik tovább az elrontott dolgok felett, akkor az ilyen közösség, összefogva a cselekvőképes, tehetséges emberekkel, megmentheti nemzetét, közössége lelkét és becsületét. A világ nem fog értünk szót emelni, a világ nem fogja értünk kisujját sem mozdítani, amíg tehetetlenek tartjuk magunkat, amíg arra várunk, hogy majd egyszer, valaki meglóditja a tennivalók szekerét. Mindez a feladat ránk vár.

Krisztus tanítványai is többször megkérdezték, mit tegyenek, s mindig azt a választ kapták, hogy ne féljenek. Tekintsenek előre, legyenek egyek a Krisztus követésében. S nekünk is ez a hivatásunk: előre tekinteni, legyőzni a közömbösséget, tenni, amikor tenni lehet, mert a Krisztus követésében kötelességünk összetartónak, következetesnek, krisztusinak, kereszténynek lenni és maradni.

Gy.Sz.

Magyar Ottó:

A élet alkonyán

Mikor kezded, lábad úgy fáj, majd leszakad,
A hátad is meggörbült, az élet súlya alatt.
Mikor a Bajodról tudsz csak beszélni
Azt kérded magadtól: érdemes még élni?

Ha zimankós télben kicsi szobád hideg,
Ha sok ismerős arc mind fásult és rideg.
Ha vérnyomásod naponta kell mérni,
Megint csak azt kérded: érdemes még élni?

Amikor alig bírsz el egy üres szakajtót,
Amikor napokig nem nyitnak rád ajtót.
Mikor a holnaptól reszketve kell félni,
Újra csak azt kérded: érdemes még élni?

Amikor az idő ólomlábakon halad.
Ha megkeseredik szádban is a falat,
Imádságban nem tudsz már semmit se kérni.
Így sóhajtasz: Uram, érdemes még élni?

Ha népes családból egyszál magad maradsz,
Amikor már nem vetsz, és már nem is aratsz.
A sorstól nem tudsz már semmi jót remélni.
Csoda, ha azt kérded: érdemes még élni?

Óh felebarátom megértem keserved,
Méltányolom, ha sokszor panaszra áll nyelved.
Túl nehéz fából faragták keresztet,
Cipeled, vonszolod, minden tagod reszket.

Mégis arra kérlek próbálj meg remélni,
Próbálj meg a sorssal bátran szembenézni!
Hiszen a lelked még nem üres, kiégett!
Vedd észre hát bátran körötted a szépet!

Vedd észre ha tavasszal megjönnek a gólyák,
Szélkuszálta fészükük hogyan igazítják!
Villásfarkú fecskék, hogy hordják a sarat,
Hogy rakják fészüküket az ereszed alatt.

Ugye, hogy a szíved nem egy üres márvány!
Vedd észre, mily csodás nyáron a szívárvány!
Felső rózsabimbón, hogy csillog a harmat,
Örülj nyár reggelén a szép madárdalnak.

Tárd ki szívedet minden szépnek, jónak
Nyújts segítséget a rászorulóknak!
Atdál szeretetet, mit majd viszonznak,
Mert hidd el az emberek nem is olyan rosszak!

Nézzél megértőn szerelmesek láttán!
A te békéd is őrzi katona a vártán.
Teérted is felkel Isten napja,
Érted is mond imát a kistemplom papja.

Sütkérezz még kissé őszi napsütésben!
Lapozgass néha emlékek könyvében!
És ha a sorsoddal meg tudtál békélni,
A még hátralévővet könnyebb lesz leélni.

John Steinbeck:

Édentől keletre (East of Eden, kiadja
a Magyar Könyvklub)

Olvasta már?

John Steinbeck kaliforniai író neve sokaknak az „Egerek és emberek” c. kisregény kapcsán rémlik fel. Nem kevésbé ismert azonban az a nagyszabású regény sem, amely egy család három nemzedékének életét eleveníti fel, hiszen 1955-ben James Dean főszereplésével meg is filmesítették.

A történet a magával ragadó századfordulós kaliforniai vidéken, Salinas városa közelében játszódik, telve drámai fordulatokkal. A könyv címe valójában Káin és Ábel történetére és főleg Káin sorsára való utalás, aki az Úr bélyegével a homlokán, Édentől keletre telepedett le. A regény két szálon fut: az egyik az ír bevándorló Hamilton – család története, amely a bevándorlók küzdelmes életét folytatva, egyszerű, istenfélő életszemlélettel, a költői lelkű apával, a szigorú, puritán hitű anyával, kilenc gyermekükkel és meddő, sziklás farmjukkal szinte kitéphetetlenül költözik a szívünkbe olvasás közben – a sok szenvedés és kétségbeejtő szegénység

ellenére azt sugallja: ezek voltak a régi szép idők.

A történet másik szála pedig a Trask – családé. S éppen a Trask – család történetében bontakozik ki a nemzedékeken átívelő dráma, amely testvérek közötti féltékenységről, tragédiáról, megbocsátásról szól. A káini féltékenység először Adam és Charles Trask között lángol fel – amikor is az agresszív, kegyetlen, érzéketlennek látszó apa egyetlen módon tudja kimutatni, melyik gyermekét szereti jobban: kemény kiképzéssel, nehéz katonai szolgálatba küldve az erőszak minden formájától idegenkedő Adam-et. Charles a maga egyszerű módján földművelésbe fog, de a testvéri féltékenység szinte teljesen felemészti, mert míg Adam számára teher az atyai szeretet, addig öccse minden tettét e szeretet kivívása irányítja. A két testvér életébe belépő szerelem is kinnal, fojtott vágyakozással, irigységgel terhelt, s Adam-

et teljesen hatalmába keríti a mindent felemészítő érzés. Salinas vidékére költözik feleségével, nem messze a Hamilton – család famjától, ahol a férj a földi paradicsomot akarja létrehozni imárottja számára. Adam két fia, Caleb és Aaron sorsa is az apai szeretet körül forog, s válik végzetessé, éppen a szeretet miatt.

A történet mindvégig azt a kérdést taglalja, vajon mennyire képes az ember sorsának befolyásolására, feltétlenül jó ember-e az, aki szeret, van-e valóban választása a jó és a rossz között, s ha már megtörtént a legnagyobb tragédia, vajon létezik-e atyai megbocsátás, s milyen lehet az élet Káin számára Édentől keletre. Ezt a regényt azoknak ajánlom, akik a bibliai történetek mögött meglátják az embert, sorsával, kínjaival és apró, pillanatnyi örömeivel, a Mindenható Isten árnyékában védetten – mégis, saját gyengeségeinek kiszolgáltatva, védtelenül.

Gy.Sz.

A deregnyői Tanulmányi Központ hírei

Egy hét Erdélyben

Örömmel állapítja meg korunk felvidéki polgára, hogy Európa nyitott határain keresztül sok országba eljuthat, nagyszerű üdülőhelyeken töltheti szabadságát, ha ezt anya-

medence magyarsága tudatos szolgálattal szellemileg és lelkiileg betöltse, valamint a megismerésben magáénak tudja az ősei által több, mint 1100 éve elfoglalt területet.

Az igaz, hogy létszámban betölteni nem tudtuk soha a történelem folyamán, de ez nem jelenti azt, hogy ezen a területen ne mi lettünk volna a meghatározó államalkotó nemzet. Nagy szükség van erre azért is, mivel a globalizáció elmos és összemos, kiváltképpen akkor, ha az anyaország lakosságának egy tetejes része a negyvenéves agyomosás után továbbra is (el- és össze-) mos.

A Tanulmányi Központ a maga szerény eszközeivel ezt a más formában folyó agyomosást igyekszik korlátozni. A múlt évben svájci vendégekkel töl-

töttünk egy hetet Erdélyben (nem Partiumban), azaz a Királyhágón túl. Meglátogattuk Kolozsvárt, a valamikori kincsest, Nagyenyedet, Gyulafehérvárt, Nagyszebent, Medgyest, Berethalmot, ismerkedtünk emberekkel, kultúrával, utakkal, szokásokkal, viseletekkel. A több mint húszfős csoport tagjai napról napra gazdagodtak az ismeretben, s annak felismerésében milyen nagyszerű védőbástyát hozott létre a magyarság a maga államalapításával, befogadó türelmével. Ez a védőbástya ezer éven át védte Európát a keleti despotizmustól, bi-

Csoma Sándor szobra

gi körülményei megengedik. Hol van már az az időszak, amikor Magyarországon, esetleg a román okkupáció alatt romladozó Erdély volt uticélunk. A kilencvenes évek első felében még megvolt az érdeklődés bizonyos körökben, de napjainkra ez az érdeklődés alaposan lecsökkent. Pedig kevesen mondhatják el magukról, hogy valóban sikerült megismerniük Erdély nagyszerű természeti adottságait, nemzetiségi sokszínűségét, kulturális és műemléki gazdagságát. Pedig nagy szükség lenne arra, hogy a Kárpát-

Nagyszeben - főtér

zantinizmustól, mindenféle hordáktól. Védte egész addig, amíg hálából Trianonban nyugat hatalmasai ki nem szolgáltatták a despotizmus és bizantinizmus oláh változatának.

Ebben az évben ismét svájci vendéggel látogathattuk végig a Kolozsvár, Nagyenyed, Nagyszeben, Medgyes, Berethalom, Szováta, Székelyudvarhely, Kézdivásárhely, Kovászna, Csomakőrös, Prázmár, Csíkszereda, Békás-szoros, Marosvásárhely vonalat. Egy hét Erdélyben. Háromszéken 23 évvel ezelőtt voltam először és mindeddig utoljára. Meg kell mondjam a több mint két évtizeddel ezelőtti látogatáshoz képest magával ragadó volt látni,

hogy Háromszék falvai és városai szinte kivirultak. Nem hiába félt a román diktátor az egy tömbben élő magyarság kulturális és gazdasági teljesítő képességétől. Felvidékiként van mit tanulnunk. Maga a svájci vendég is meglepődve látta, hogy a lepusztult valamikor szász városok, valamint a román többségű helységek milyen ellentétben vannak az életerős magyar többségű városokkal és falvakkal. Kivételt Nagyszeben és Brassó képez, ahol a német és magyar lakosság őrzi és megújítja történelmi emlékeit. Európa kulturális fővárosa Nagyszeben pedig egy óvárosnyi fejlődő Európát varázsol a leromlott régióba.

Csoma L.

Békás szoros

Színházlátogatás

A 2006/2007-es színházi évad negyedik színházlátogatását szervezte a Református Tanulmányi Központ. A Miskolci Nemzeti Színház „Hippolyt a lakáj” című előadását nagy érdeklődés kísérte. Ennek oka a már klasszikussá vált Csorot Gyula által megformált lakáj, majd a pár évvel ezelőtt készült modern filmváltozat.

Kíváncsian vártuk, vajon tud-e újat nyújtani egy színházi előadás. Maga a darab nagyszerű lehetőséget nyújt a hangsúlyok változtatására, esetleg a szerepekből adódó lehetőségek kiegyenlítettebb megjelenítésére. Ezt történt a miskolci előadáson is, ahol a kiemelkedő alakítást nyújtó Bakai Lászlót (az évad legjobb színésze) láthatta Schneider úr szerepében a közönség. A Tanulmányi Központ közönségszervező szolgálata egyre sikeresebb. Reméljük hogy a következő évadban újabb érdeklődőket sikerül bevonnunk a színházlátogatók körébe.

Bakai László
színművész

Testvéri látogatás

Két évvel ezelőtt látta vendégül Csáfordi Juliannát a deregnyői gyülekezet. A mosonmagyaróvári lelkész nő családi kötődése a deregnyőhő évtizedekre nyúlik vissza. Az akkori istentiszteleti szolgálatot követően fogalmazódott meg egy gyülekezeti látogatás lehetősége, amelyre 2007. június 21-24-én. A kis csapattal Sátoraljaújhelyen találkoztunk, majd Széphalom, Borsi, Szentés következett, ahol történelmünk nagy egyéniségeiről hallhattunk, valamint a megújuló templomot tekintettük meg. A következő napon Kassára látogattunk testvéreinkkel és a gyülekezet néhány tagjával. Szombaton a keleti határvidék ruszin fatemplomainak legszebbjeit néztük meg, s megálltunk a nagyszelmenci határátkelőnél és a dobóruzsikai r.k templomban Dobó István síremlékét néztük meg. Szombaton este a presbitérium tagjaival közös vacsorán a gyülekezeti élet eseményei mellett hosszan beszélgettünk magyarságunk időszerű helyzetéről is. Vasárnap közös istentiszteletet követően ünnepi ebédre került sor a Tanulmányi Központban, majd a viszontlátás reményében köszöntünk el testvéreinktől.

A rodostói ház előtt

felhívás SZERETETNAPTÁR 2008

Örömmel tudatjuk olvasóinkkal, hogy a „SZERETETNAPTÁR 2008” szerkesztése megkezdődött. Szeretettel várjuk az egyházmegyei beszámolókat – esperesi jelentéseket, gyülekezeti beszámolókat (konfirmáció, kiemelkedő események,..) egyházi iskoláink életéről szóló beszámolókat egyházi intézményeink életét bemutató beszámolókat református szervezetek és szövetségek munkájáról szóló ismertetéseket

A szokások módjára küldött anyagok mellett szerkesztői munkánkat egyszerűbbé teszi, ha írásaikat és a fényképeket floppy-n vagy CD-n, esetleg elektronikus postán küldik meg címünkre: csoma@copusnet.net

Előre is köszönetet mondunk mindazoknak, akik részt vesznek írásaikkal a SZERETETNAPTÁR elkészítésében.

SZERETETNAPTÁR 2008 felhívás

keressük meg a bibliában!

1. „És nem meg az Izráel fiai az Úrról, az ő , a ki őket megszabadította minden kezéből köröskörül.” (Bír. 8,...)
2. „Menj el, és meg az én szolgálomnak,: Ezt mondja az Úr: Házat nékem építeni, hogy abban lakjam?” (2 Sám. 7,...)
3. „És az egész gyülekezet, és monda: Ekképen, a te beszéded kell minékünk cselekednünk!” (Ezsd. 10,...)
4. „..... legyen az Úrban teljes elmédből; a magad pedig ne támaszkodjál.” (Péld. 3,...)
5. „De még is így szól az Úr: meg hozzám teljes szívetek szerint; is, sírással is, kesergéssel is.” (Jóel. 2,...)
6. „De az én és bal kezem felől való ülést nem az én megadni, hanem azoké lesz az, a kiknek elkészíttetett.” (Márk. 10,...)
7. „De a ki jár, megbotlik, mert abban világosság.” (Ján. 11,...)
8. „Ha valakinek a megég, kárt vall. Ő maga azonban , de úgy, mintha tűzön keresztül.” (1 Kor. 3,...)
9. „Mert Istennek ígéje és által.” (1 Tim. 4,...)
10. „És senki sem magának e tisztességet, hanem a kit hív el, miként Áront is.” (Zsid. 5,...)

A megfejtéseket **2007. október 20-ig** lehet beküldeni
Szerkesztőségünk címére (Hlavná 216. Drahňov-Deregyó 076 14).

**Összeállította: Györky Szilvia,
Alsómihalyi**

megfejtők névsora:

1. Révész Emma, Iske	33. özv.Demény Lajosné, Nagysalló	67. Magyar Józsefné, Kistoronya
2. Kendi Zsuzsanna, Zétény	34. özv.Szitás Béláné, Alsólánc	68. Szvoboda Anna, Réte
3. özv.Sándor Józsefné, Réte	35. Bitter Mihályné, Kisújfalu	69. Szabó Károlyné, Negyed
4. Dobos Piroska, Nagytárkány	36. Jakab Erzsébet, Csúz	70. Visnyai Ilona, Bodrogszerdahely
5. Pillárik Irén, Léva	37. Ilko Zita, Leles	71. Kiss Magdaléna,
Bodrogszerdahely
6. Körtvély Péter, Tornagörgő	38. Pataky Szilvia, Nagyida	72. Kövesdi Jánosné, Reste
7. Seress Ilona, Kisújhely	39. Kerekes Béláné, Felsőlánc	73. Pataky Bertalanné, Migléc
8. özv.Taskovics Lászlóné,
Bodrogszerdahely	40. Lázár Mihályné,
Bodrogszerdahely	74. Tarics Jolán, Párkány
9. Szabari Erzsébet, Gömörhorka	41. Farkas Irma, Negyed	75. özv.Varga Béláné, Bátorkeszi
10. Zsigó Mária, Martos	42. Takács Józsefné, Nagyráska	76. ing.Damko Valéria, Reste
11. özv.Szanyi Gyuláné,
Kaposkelecseny	43. Lőrincz Zsófia, Harmac	77. Zselenák Bertalanné, Szentmária
12. özv.Tóth Józsefné, Szádlamás	44. Szénászki Sarolta, Újlót	78. Soltész Ferencné, Perény
13. Szanyi Mária, Rozsnyó	45. Lipán Márta, Nagykövesd	79. Oláh Istvánné, Hardicsa
14. Vartek Ferencné, Kassa	46. Tóth Beáta, Nagykövesd	80. Veress Vilmos, Nyírágó
15. Kakas Olga, Nagysalló	47. Hornyák Katalin, Mokcsa	81. Bodnár Lajosné, Szirénfalva
16. Kosztyu Péterné, Ágcsernyő	48. Komjáthy Bertalanné, Pány	82. Oravec Margit, Kassa
17. özv.Zelvey Béláné, Legenye	49. Abosi Jánosné, Szeszta	83. özv.Földi Jenőné, Ersekkéty
18. Sütő Zsuzsa, Zemplén	50. Kakas Sándor, Nagysalló	84. Peti Sándor, Hardicsa
19. özv.Kovács Lajosné, Nagysalló	51. Kondor Erzsébet, Kassa	85. Ribarics Márta
20. özv.Király Árpádné, Kistráska	52. Kazán Valéria, Berencs	86. Menyhért Gergely, Felsőlánc
21. Mackó Zsuzsa, Dolná Streda	53. Kocsis Lászlóné, Deregyó	
22. Ozsváth Sándorné, Gömörhorka	54. Rontó András, Nagyida	
23. Szaniszló Jolán, Csécs	55. Kántor Mária, Bodrogszerdahely	
24. Turóczi Vilmosné, Szádalmás	56. Petró István, Perény	
25. Kardos Béláné, Szádalmás	57. Bédi József, Nagymegyér	
26. Pál Éva, Nagytárkány	58. Családi Irén, Nagymegyér	
27. id. Szalay Róbert, Réte	59. Csizmadia József, Nagymegyér	
28. Mezei Margit, Borzova	60. Vastag Zsuzsa, Migléc	
29. Németh Sándorné, Nyírágó	61. Komját Istvánné, Felsőlánc	
30. özv.Nagy Sándorné,
Kaposkelecseny	62. Menyhért László, Leles	
31. Kovács Zoltánné, Rozsnyó	63. Csáji István, Nagyida	
32. Szalay Ferencné, Fél	64. özv.Pósa Istvánné, Nagykövesd	
	65. Szabó Gyuláné, Lúcska	
	66. Kacsarik Bertalanné, Ladmóc	

nyerteseink:

id.Szalay Róbert, Réte
Szabó Károlyné, Negyed
Szénászki Sarolta, Újlót
Ozsváth Sándorné, Gömörhorka
Kondor Erzsébet, Kassa
Özv.Lázár Mihályné,
Bodrogszerdahely
Kocsis Lászlóné, Deregyó

GYEREK rovat

Szünnidei útravaló

Kedves olvasóink! Itt van újra a vakáció. Két hónapon keresztül nincs iskola, nincs tanulni való, nincsenek dolgozatok, nincs feleltetés. Azt hiszem, hogy ennek az időszaknak minden diák igazán örül. Itt a nyár, a jó idő, azt lehet csinálni, amit csak akartok. Ahogy az iskolában az év vége az ismétlések ideje, úgy legyen ez a mostani gyermek rovat is egy kicsit az ismétlésnek szentelve. Nézzünk egy kicsit vissza az elmúlt iskolai évre, és vegyük sorra azokat az üzeneteket, hasznos dolgokat, melyekre megtanított minket az Isten. Arra, hogy minden történetet elismételjünk természetesen nincs időnk, sem helyünk, ezért kiemeltem három olyan történetet, mely szolgáljon útravalóul az előttünk álló szünnidőre.

Kezdjük mindjárt az elmúlt iskolai év elején. Az első dolog, amiről beszéltünk a hálaadás volt. Az új kenyérért, illetve új borért való hálaadásról, az ehhez tartozó úrvacsorai alkalmakról volt szó. Ezek az alkalmak azért adunk hálát az Istennek, mert ismét megadta a föld termését. Azzal, hogy van búza, van szőlő, van termés, életet kapunk az Istentől. De hálasak lehetünk az Istennek a családunkért, a barátainkért és végső soron saját életünkért is. A hálát általában ki szokták fejezni valahogy. A mi Isten iránt való hálánkat leginkább azzal fejezhetjük ki, ha neki tet-

szó életet élünk. Akkor, ha hiszünk benne, és ez a hit megmutatkozik abban is, ahogyan az emberekkel bánunk. Az Isten iránt való hálánkat azzal fejezhetjük ki leginkább, ha az ő akarata szerint élünk. Ezt pedig a szünnidő ideje alatt sem szabad elfelejtenünk. A szeretetben, az alázatban, a jószívűségben soha nincs szünnidő.

Az ezt követő számban reformátor őseinkről volt szó. Arról a hitről beszéltem, mely a szívükben volt, mely képessé tette őket arra, hogy szembeálljanak a hazugságokkal, és kiálljanak az Ige mellett. Beszéltem Lutherről, Kálvinról, és arról, hogy méltán lehetünk rájuk büszkék, és arra is, hogy reformátusok vagyunk. De igazán büszkék akkor lehetünk, ha mi is ragaszkodunk az Isten Igéjéhez. Ha bennünk is meg lesz az, ami a reformátorokban meg volt. Hűség Isten iránt, az Ige iránt. A szünnidőre nézve pedig azt tudom ez alapján mondani, hogy ne feledkezzetek el ilyenkor sem a templomról. Ne múljon úgy el hét, hogy nem mentetek el az Isten házába, hogy nem hallgattátok az Isten szavát. Mert ez is az ígéhez való ragaszkodásnak a része. A szünnidő ideje alatt is maradjunk meg az Isten ígéje mellett.

És végezetül had emeljek ki még egy történetet, mely éppen a karácsonyi történet, illetve egészen pontosan karácsony előtti, hiszen arról a történetről volt

szó, melyben Isten angyala elmegy Máriához, és meghozza neki a hírt, miszerint ő fogja megszülni a világ Megváltóját. Azt mondta az angyal, hogy a fiú nagy lesz és a Magasságos Fiának mondják majd. És Jézus tényleg nagy lett. De nem úgy, ahogyan mi emberek gondolunk a nagyságra. Nem hatalmaskodott, nem erőszakoskodott. Szétszította magát az embereknek. Mindenki szolgájává vált. Ez az igazi nagyság. Nem önmagát nézte, hanem minket, embereket. Jézus egyszer azt mondta, hogy aki nagy akar lenni közöttetek, legyen a többiek szolgája.

Nagyon fontos üzenet ez mindnyájunk számára. A szünnidőben sem csak magunkkal foglalkozunk. Ne felejtsünk el a szünnidőben sem másokra figyelni, segíteni és szeretni.

Ezzel az útravalóval, ezekkel a gondolatokkal kívánok minden kis olvasónknak tartalmas és pihentető vakációt. Töltődjete fel erővel, hogy frissen vágjatok bele a szünnidő után az újabb tanévbe.

Imádság:

Mindenható Isten! Hálát adunk neked amiért adtál erőt a tanuláshoz ebben az évben is. Hálasak vagyunk Neked a pihenés napjaiért is, és arra kérünk, tégy minket képessé arra, hogy a szünnidő napjaiban is neked tetsző módon tudjunk élni. Ámen.

Leveleiteket várja:

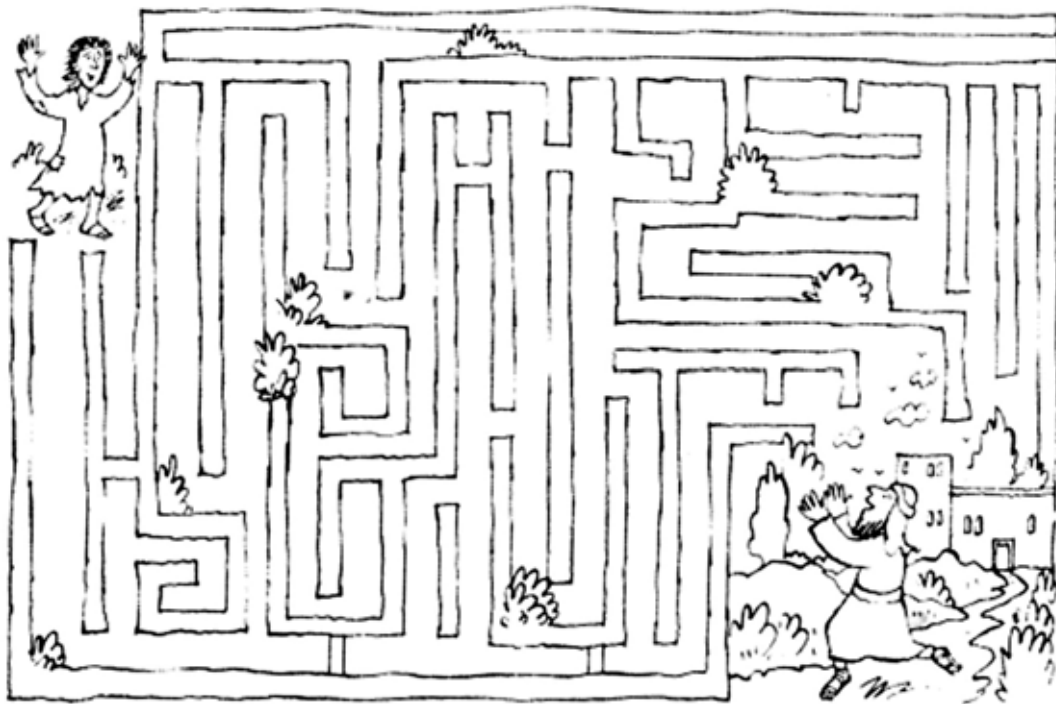
KRAUS VIKTOR

lelkipásztor,

Református Lelkészi Hivatal

Reformovaný farský úrad, Krišovská Liesková - Križany, Hlavná u. 102, 079 01

Segíts a tékozló fiúnak,
hogy megtalálja a
hazavezető utat!

Melyik a samárháton utazó
körvonal?

REFORMÁTUS
Újság

Gyülekezeti tájékoztató, **kiadja és terjeszti** a Deregyői Református Keresztván Gyülekezet.

Szerkesztőség: Fülöp Sándor (főszerkesztő) • Kraus Viktor (szerkesztő)

Györky Szilvia (felelős szerkesztő) • Hudák Katalin (gépi tördelés) • **Nyomja:** MS-PRINT

Cím: 076 74 Draňov-Deregyő 216, **Tel.:** 056/6282560, **Fax:** 056/6395396, **E-mail:** csoma@copusnet.net

Megrendelhető a Református Lelkészi Hivatalokban vagy az újság címén • Reg. szám 11/94.